

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIII | NÚM. 2229
2,90€ | 12 JUNY 2022

A redós de Poblet

El monestir
cistercenc acull
una vintena
de refugiats
ucraïnesos

P 3 i 8-13

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

MN. MIQUEL RAMÓN
Director

Tots els forasters que es presenten han de ser acollits com el Crist

Aquesta frase de la Regla de sant Benet expressa molt bé el que passa aquests dies a Poblet, així com en altres monestirs i llocs habilitats per a l'acollida de refugiats ucraïnesos. Qui s'apropa al monestir ha de ser tractat com si fos Crist; dit d'una altra manera, cal acollir el Crist que es manifesta en la carn de l'altre, com Ell mateix exposa a la paràbola del judici final, al capítol 25 de sant Mateu.

El misteri de l'encarnació del Senyor ens porta directament a l'acollida del germà, en el qual es manifesta la presència de Crist. Aquesta certesa de la fe ens ajuda a comprendre el caràcter concret del cristianisme, i evita així la temptació del gnosticisme, com ha recordat en alguna ocasió el papa Francesc. El gnosticisme és una posició en la qual només ens interessa el cristianisme com a teoria, com a esquema del món, però sense incidir en la nostra vida quotidiana. El gnòstic veu la fe com una ideologia, com una cosa que encaixa amb la seva manera de pensar, però que no té cap relació amb els nostres actes, amb la nostra vida concreta.

L'acollida de l'altre, per tant, és una de les maneres mitjançant les quals reconeixem que l'encarnació de la nostra fe té a veure amb la realitat, amb allò

que tenim davant, amb el que ens interpel·la veritablement. Per això en la vida cristiana hi ha d'estar present tant la fe com les obres; subratllades per sant Pau i per Santiago respectivament a les seves cartes.

L'acollida és sempre un gest gratuït i incondicional, desmesurat, impagable. Qui acull també es beneficia d'un gest al qual tots estem cridats: donar la vida per l'obra d'Altre. Hi ha més alegria en el fet de donar que en rebre. Aquesta experiència és impossible de conceptualitzar o de valorar fins que no l'hem realitzat en la nostra pròpia vida. És veritat que no tots estem cridats a acollir refugiats com ho ha fet el monestir de Poblet; però sí que podem acollir la realitat del dia a dia i les persones que ens envolten per descobrir-hi la presència de Crist, que surt al nostre encontre a través de la carn de l'altre.

En un primer moment podem pensar que la relació entre acollidor i acollit és desigual, en el sentit que un dona i l'altre rep. Res més lluny de la realitat. La donació, la gratuïtat, és l'ànima de la vida. Tot el que som i tenim ho hem rebut d'Altre, de manera que és adoptant aquesta dinàmica de gratuïtat envers la realitat i els altres el camí del compliment de la nostra existència.

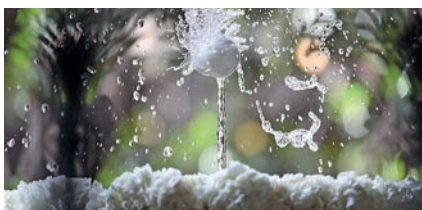
Contingut

- 03**
Editorial
- 05**
La setmana
- 06**
Opinió
- 08**
En primer pla
- 15**
Vida eclesial
- 24**
Opinió
- 25**
Testimoni
- 28**
Carta dominical
- 30**
Bíblia
- 32**
Litúrgia
- 34**
Espai lectors
- 36**
Cultura
- 46**
Agenda
- 47**
Des del carrer

Nachter, un tiktok amb més de 10 milions de seguidors

PÀGINA 18-19

36-37
L'ou com balla,
al Seminari Conciliar de Barcelona

Marcar la casella de l'Església, un gest senzill i essencial

PÀGINA 22-23

Set segles de la Seu de Manresa

PÀGINA 38

47 Joaquín Iglesias, autor de
«Escritos con alma. 50 relatos
de esperanza ante los desafíos de la vida»

La setmana en tuits

MONS. LUIS ARGÜELLO
@MONSARGUELLO

Secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola

Diumenge, *El País* encenia dues alarmes: 1 la caiguda de la natalitat provoca envelliment i un tomb en l'economia; 2 la gran regressió de revocar el dret a l'avortament. El diari «progressista» vol estar, alhora, en contra i a favor de la vida. Quina contradicció!

LUIS MARÍN DE SAN MARTÍN
@LMARINOSA

Sotssecretari de la Secretaria General del Sínode dels Bisbes
 M'amoïna la polarització en l'Església. En la família de Déu tenen lloc diferents sensibilitats. Però només si hi ha unitat en l'amor, les diferències enriqueixen. Sense cap mena de dubte, la fraternitat cristiana és imprescindible per poder celebrar coherentment l'Eucaristia

EVA FERNÁNDEZ
@EVAENLARADIO

Corresponsal de la Cope al Vaticà
 El primer matrimoni beatificat «junt» en l'Església serà patró de la

X Trobada Mundial de les Famílies! Lluís i Maria Beltrame Quattrocchi, una parella de Roma, va ser beatificada per sant Joan Pau II el 2001. La trobada se celebrarà del 22 al 26 de juny a Roma

ANDRÉS E. GARCÍA
@AEGI86

Teòleg

1) No va ser una missa. 2) No hi ha res de dolent a oferir un triomf esportiu a la Patrona de l'indret. Com a sociòleg hauria de conèixer el fonament antropològic del gest. 3) Tota cultura ha de respectar-se, tret de la catòlica. 4) El tuf ve del seu ranci fanatisme antirreligiós

LOURDES CIURÓ
@LCIURO

Consellera de Justícia

Convé no apartar la mirada de la diferència. La diversitat és la clau de les societats fortes i, amb aquest 1r Congrés Internacional de Llibertat Religiosa i de Consciència que impulsem des de la Direcció General d'Afers Religiosos, situem Catalunya en un lloc capdavanter en pluralitat i cohesió

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Llibertat religiosa

El I Congrés Internacional de Llibertat Religiosa i de Consciència, celebrat a Barcelona els dies 2 i 3 de juny, ha estat molt present en la nostra programació. Ja dijous 26 de maig, des de la secció *Temps de diàleg* dins del magazín *Camins*, el tècnic de la Direcció General d'Afers Religiosos Eduard Ibáñez va definir-lo com «una iniciativa molt ambiciosa i pionera a Catalunya, perquè és una reunió d'experts com un fruit de la feina de la Càtedra de Llibertat Religiosa de Comunicació-Blanquerna, creada precisament per Afers Religiosos».

L'informatiu *Sense distància* i altres espais d'actualitat van resumir el mateix 2 de juny l'acte inaugural. La consellera de Justícia, Lourdes Ciuró, va defensar «la llibertat religiosa i de consciència com un dels valors constructors d'una societat forta i de progrés, des de la diversitat i treballant en el respecte que millora la convivència». Finalment, novament des de *Camins*, la directora general d'Afers Religiosos, Yvonne Griley, va recordar que, per assolir un món amb total llibertat religiosa i de consciència, queda molta feina per fer.

Zoom

EDUARD BRUFAU

La guerra d'Ucraïna també té conseqüències en l'esfera religiosa. El 27 de maig passat l'Església ortodoxa ucraïnesa, que fins ara s'havia mantingut fidel al Patriarcat de Moscou, es va declarar independent. En un Sínode extraordinari de bisbes es va decidir trencar amb l'Església ortodoxa russa pel suport del patriarca Ciril a la política bel·licista del Kremlin. L'any 2018 una part de l'Església ortodoxa ucraïnesa ja havia estat reconeguda com a independent. A la imatge, un moment del Sínode extraordinari.

L'efemèride de la setmana

15 de juny del 1945: es beneeix i col·loca la primera pedra del nou temple de Santa Maria del Taulat a Barcelona.

DES DEL MONESTIR

La vida contemplativa

L'Església celebra la Jornada Pro Orantibus, un dia de pregària pels monjos i les monges, dedicats al silenci, a la pregària, al treball i l'acolliment.

Conten d'un pelegrí que preguntà a un monjo que treia aigua del pou: «Què aprens en la teva vida de silenci?» El monjo li respongué: «Mira al fons del pou. Què hi veus?» El caminant mirà a dins i contestà: «Només hi veig una mica d'aigua.» El monjo tornà a dir al pelegrí: «Contempla el silenci del cel i de les muntanyes que hi ha al voltant del monestir.» Després d'això, el monjo li digué: «Ara torna a mirar a dins del pou i digues què hi veus.» «Ara hi veig el

meu rostre reflectit en la superfície de l'aigua», respongué l'home.

I el monjo digué: «Això és, germà meu, el que jo aprenc en la meva vida de silenci. Vaig començar reconeixent el meu rostre reflectit en el fons del pou sempre que venia a treure aigua. Després, de mica en mica, vaig anar descobrint allò que hi ha més a sota de la superfície de l'aigua, fins a veure les algues que creixen al fons del pou. I en els dies en què la llum del sol ho permet i l'aigua és especialment cristal·lina, arribo a veure també les pedretes del fons i fins les restes d'un càntir trencat i oblidat que va caure fa molts anys.

»Em preguntaves —continuà el

JOSEP MIQUEL BAUSSET

Monjo de Montserrat

monjo— què aprenc del silenci? Aquesta és la meva resposta: vull descobrir la profunditat de la meva ànima, el racó més profund del meu cor i de la meva pròpia vida. Vaig venir al monestir buscant Déu, perquè sabia que ell m'envoltava amb la seva presència. I cada dia veig amb més claredat que Déu també està en el més profund del pou, com algú que dona sentit, llum i vida a tots els qui miren l'interior del propi pou, amb el desig de buscar-lo.»

L'Església celebra la Jornada Pro Orantibus

TERESA PUEYO

Professora d'Antropologia i Doctrina Social de l'Església de la Universitat Abat Oliba CEU

MIRADA AL MÓN

Avortament als EUA: adeu a la llei del desig?

S'ha filtrat que el Tribunal Suprem dels Estats Units treballa en la revocació de Roe vs. Wade, la sentència que, el 1973, va liberalitzar l'avortament, en considerar que és un dret protegit per la Constitució.

La possibilitat que es revoqui aquesta sentència és una bona notícia. Principalment, perquè suposarà que la regulació de l'avortament passi a dependre dels estats i és previsible que molts el restringeixin considerablement. Però, també, perquè posaria fi a l'acrobàcia jurídica que suposa considerar que la mateixa Constitució que reconeix el dret a la vida pot emparar el dret a matar. Aquesta contradicció es dona en la majoria de les legislacions proavortament d'Occident: les nostres velles institucions encara tenen una empremta racional, però han estat assaltades per la ideologia i utilitzades per imposar el desig del més fort.

En realitat, no hi ha cap debat sobre què suposa l'avortament, sinó un enfrontament entre raó i desig, entre dret i força. Fa molt que la ciència va constatar l'evident: la concepció suposa el començament d'una nova vida humana, que ha d'estar protegida com totes.

L'elit avortista no creu que l'embrió sigui una mera massa de cèl·lules, sinó que el desig de la dona està per damunt de la vida del seu fill. No sorprèn que aquest holocaust dels nostres dies comencés al país més individualista del món: quan es promou el jo per damunt de totes les coses en el món professional i en les relacions amb els altres, ens acabem convertint en éssers que no saben acollir l'altre o

donar-s'hi. L'avortament no és més que la sagnant punta d'una societat que ha substituït l'amor pel desig i que vol assaltar la llei per garantir aquest desig per qualsevol mitjà.

Dues són les vies per acabar amb aquest crim. D'una banda, la de restaurar el dret: que no sigui un instrument per imposar la subjectivitat, sinó per reconèixer i protegir el just per naturalesa; de l'altra, guarir la ferida que deixa l'individualisme en el cor de la dona, que ha estat convençuda que la seva maternitat suposa una càrrega per a ella i per a la societat i que, veritablement, és penalitzada tantes vegades per l'embaràs i la criança. A molts escandalitza l'avortament, però no la soledat i misèria laboral de tantes dones. Per bons i necessaris que siguin els canvis legals, seran estèrils sense un canvi del cor, sense un canvi en la mirada que, com a societat, tenim sobre la maternitat.

Els canvis legals seran estèrils sense un canvi del cor

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La vida contemplativa, saba per al món

Avui, diumenge de la Santíssima Trinitat, celebrem la Jornada *Pro Orantibus*. En aquesta Jornada estem convidats a pregar per totes aquelles persones que dediquen la seva vida a pregar per l'Església i pel món.

Vivim en una societat materialista, acostumada a les presses, en la qual es valora més tenir i fer que ésser. És per això que moltes persones no comprenen bé la vocació a la vida contemplativa. No obstant això, com diu el papa Francesc, el nostre món necessita els contemplatius i les contemplatives, «com el mariner en alta mar necessita el far que indiqui la ruta per arribar al port» (Constitució apostòlica *Vultum Dei quarere*, 6).

Els monjos i les monges es retiren del món per viure de manera humil i discreta. És semblant a la vida oculta de Jesús a Natzaret, al costat de Maria i de Josep. Ens pot semblar una vida en la qual no va passar res d'extraordinari. Tanmateix, Jesús es va anar preparant per a la missió que Déu li havia encomanat. Les persones que es consagren a la vida contemplativa ens ajuden a valorar més la nostra vida senzilla de cada dia. És en la vida ordinària on ens trobem amb Déu i aprenem a estimar els nostres germans.

Molts contemplatius viuen al cor de les ciutats, però també en llocs apartats en íntima comunió amb la naturalesa. Viuen la major part del dia en solitud, envoltats de silenci. Aquest silenci no és solament una absència de soroll. És un silenci habitat per la Trinitat. Els

contemplatius no necessiten paraules per a manifestar el seu amor a Crist. El testimoni de la vida monàstica pot ajudar-nos, en un món ple de soroll, a trobar un temps de silenci per estar a soles amb el Senyor.

La pregària és la tasca principal d'aquells que han rebut del Senyor la crida a la vida contemplativa. A través de la pregària, els contemplatius participen en les alegries i en els sofriments dels homes i dones del seu temps. La pregària no els aïlla del món, sinó que els uneix a Déu i als seus germans. La pregària porta el segell de la Santíssima Trinitat. Així ho va expressar Sor Isabel de la Trinitat: «Oh els meus tres, el meu tot, la meva benaurança, solitud infinita, immensitat en què em perdo, m'entrego a Vós com una presa. Submergeixi-vos en mi perquè jo em submergeixi en Vós, fins que contempli en la vostra llum l'abisme de la vostra grandesa.»

I és que quan preguem anem a l'encontre del Pare, a través de Crist, moguts per l'Esperit Sant. Els contemplatius ens ensenyen a trobar Déu en la creació, en els esdeveniments de la nostra vida i en el dolor dels pobres, dels malalts i dels que pateixen solitud.

Benvolguts germans i germanes, tal com deia una religiosa, la vida contemplativa es pot comparar a les arrels d'un arbre. Aquestes romanen sempre ocultes, però per mitjà de la pregària fan que la saba arribi a tot l'arbre de l'Església i del món. Puguem a la Santíssima Trinitat per tots aquells que han rebut la vocació a la vida contemplativa.

Dels territoris martiritzats de la guerra, a l'empara de Poblet

**El monestir cistercenc acull un grup
de joves mares ucraïneses
amb els seus fills**

Les dones ucraïneses i els seus fills han trobat un oasi a Poblet.

Ja són més de sis milions de persones les que han fugit d'Ucraïna, des del començament de la invasió

Als anys durs de la pandèmia s'ha sumat la guerra que estem vivint a Ucraïna. Han estat experiències fosques i doloroses, en les quals podem sentir-nos sols i desorientats. Ja són més de sis milions de persones les que han fugit d'Ucraïna, des del començament de la invasió el 24 de febrer. És l'èxode més ràpid que s'ha produït a Europa, des de la Segona Guerra Mundial. La majoria dels refugiats han estat acollits a la Unió Europea a través de les fronteres de Polònia, Eslovàquia, Hongria i Romania. A Catalunya el monestir de Poblet ha acollit una vintena de dones i nens que han fugit de les bombes a Ucraïna. L'experiència, tot i el terrible malson que encara s'hi viu, és un signe bellíssim d'esperança que dona coratge i forces perquè tots puguem aportar el nostre granet de sorra, perquè aquesta bogeria de la guerra acabi aviat.

Reconfortades per la proximitat de Déu

La Lilia ve de la ciutat d'Ivano-Frankivsk. Ella vivia molt a prop de l'aeroport. Quan van començar a bombardejar la ciutat, des de la finestra veia com queien les bombes a l'aeroport i va decidir que havia de marxar. El primer dia de la guerra no tenia por, però, posteriorment, quan els bombardejos van ser continus, va decidir marxar per posar el seu fill fora de perill. Gràcies a l'amistat amb diferents monges, va saber que hi havia la possibilitat de venir a Espanya, a Poblet. A Polònia, un cop van creuar la frontera, van esperar l'autobús que les va portar a Espanya. El viatge no suposava gaires dificultats per als adults, però sí per als nens. La Lilia va poder creuar la frontera amb Polònia ràpidament, sense gaires proble-

mes. Va poder fer les maletes amb relativa calma. La Lília i el grup de dones amb les quals viatjava van trobar una gran ajuda a Polònia. Allà donaven de tot: menjar, roba sense parar. Haurien pogut marxar de casa sense agafar res, tenien de tot a Polònia.

Aquest és només el cas de la Lília, perquè, en canvi, moltes altres persones van haver de viatjar en trens plens, amuntegats. Hi ha altres mares que havien sortit d'Ucraïna només amb la maleta petita o la motxilla a l'esquena, escapant dels bombardeigs. El grup de dones que ha estat acollit a Poblet no té els seus marits combatent directament a la guerra. Els que combaten són, majoritàriament, els joves de més de 18 anys que han de fer el servei militar. Els seus marits han ajudat a construir barricades i s'han implicat en diferents tasques de voluntariat a les seves ciutats. Però sí que tenen altres familiars o coneguts que han marxat a la guerra per voluntat pròpia. A la regió de la Lília hi havia moltes fàbriques de productes químics i un aeroport. Ella sap que als homes els ha tocat marxar per defensar el seu territori, per defensar les seves ciutats. Totes les dones acollides a Poblet es dedicaven a la cura de la casa, mentre que eren els marits els que treballaven. És molt normal a Ucraïna que siguin els homes els que treballen, mentre que les dones es queden a casa.

L'arribada a Poblet

Va ser a les 12 de la nit. Hi havia molta gent esperant-les: representants de la comunitat de monjos, de l'Ajuntament, de les ONG que van organitzar el viatge i l'acollida (Coopera i la Fundació Educat), els quals les van ajudar amb els equipatges. Estaven molt cansades, espantades, perquè aquells dies va ploure molt i eren dies molt lletjos i freds, però estaven molt contentes per la càlida acollida. Com que havien arribat de nit, no sabien gaire bé on eren a causa del cansament i de la foscor, però l'endemà van rebre un veritable xoc en descobrir la bellesa del monestir, en sentir les campanes que tocaven a les 5.00 del matí. A elles no els molesta el so de les campanes, que cada dia

Càritas internacional

És molt millor sentir
el so de les campanes
que el so de les alarmes
antiaèries
i de les bombes

Quan acabi la guerra
els homes volen venir
a visitar el monestir
per donar gràcies

Càritas Polònia, abocada en l'acollida als refugiats.

toquen a les 4.50 del matí a matines; al contrari, els resulta molt agradable. Diuen que és molt millor sentir el so de les campanes que el so de les alarmes antiaèries i de les bombes.

A partir d'aquell moment, tot semblava que passava de l'infern al cel. Per a aquest grup de dones, la vida quotidiana al monestir és molt rica i intensa: els nens van a l'escola de l'Espluga de Francolí i de Vimbodí, van a missa al monestir, passegen per les vinyes i els boscos dels voltants, fan caminades als pobles més propers. A Ucraïna hi ha una societat molt religiosa. A la part d'Ucraïna propera a Polònia són, en la seva majoria, catòlics; en altres parts, la majoria són ortodoxos.

Sobre les causes de la guerra en realitat ningú no sap per què ha començat. Poden influir-hi interessos econòmics. Es diu que Putin ha volgut alliberar russos d'allà, però no és veritat. Elles no saben per què ha començat la guerra, tot i que són

conscients dels grans problemes que hi ha entre Rússia i Ucraïna. Ja fa temps que Ucraïna va deixar de pertànyer a la Unió Soviètica i encara la meitat de la població parla rus en comptes d'ucraïnès. Són grans problemes polítics, en els quals les dones prefereixen no entrar. De totes maneres, les dones tenen un gran paper en aquesta guerra perquè elles són la part més humana, que fa una crida urgent a la pau. I allà, al monestir de Poblet, tenen l'oportunitat d'unir-se a la pregària dels monjos per pregar cada dia per la pau, per salvar la pàtria per mitjà de la pregària, que és la força més gran que tenim els creients.

La Marina i la Giulia venen de l'est d'Ucraïna, prop del Donbass. La seva ciutat es diu Khàrkiv, on bombardegen des del primer dia de la guerra. També elles vivien a prop d'un aeroport. El primer que els russos bombardejaven eren els aeroports. I després van començar a bombardejar la ciutat, perquè és una ciutat amb presència militar, i només és a 50 km de la frontera amb Rússia. Elles van ser les primeres víctimes de l'atac, i des dels primers dies estaven en amagatalls sota terra, sota casa seva. En aquesta ciutat va haver-hi una resistència forta de part d'Ucraïna. La Marina i la Giulia sentien com volaven les finestres de casa seva. Com també va passar amb la Lília, els marits van decidir que les seves esposes i els seus fills havien d'abandonar el país, perquè temien per les seves vides. Els seus marits estan treballant com a voluntaris allà i ajudant a portar aigua, menjar. Perquè estan sense llum i sense aigua. Elles tenen els seus pares allà, però la ciutat és molt gran, amb un milió i mig d'habitants. La zona on són els seus pares és més tranquil·la; ells senten els bombardejors, però estan una mica més allunyats de la zona que directament rep les bombes. No tenen llum, ni aigua ni gas. Elles sí que han hagut de marxar amb una motxilla a l'esquena, amb només allò estrictament necessari, sense roba i sense res. El tren en el qual van haver de viatjar era ple de gom a gom, a cada compartiment hi havia 5 o 6 persones i totes volien arribar a la frontera de Polònia. Van haver de creuar tot Ucraïna per arribar a la frontera, gairebé 28 hores,

Els monjos de Poblet pregunten cada dia per Ucraïna, pel final de la guerra, per la pau

quan normalment es fa en 8 hores.

En aquests moments de nostàlgia, quan els nens volen saber dels seus pares, quan els troben a faltar i gairebé plorant diuen que volen tornar a Ucraïna, les mares agafen el telèfon i truquen al pare, i els mateixos pares els diuen als nens que tot està molt perillós i que cal esperar, que de moment no poden tornar. Així el pare els tranquil·litza. El marit de la Giulia era granger, tenia un negoci d'ànecs, de pollastres, però en un dia ho van perdre tot. Ara el marit no la pot ajudar ni a ella ni als nens. Quan acabi la guerra, els homes volen venir a visitar el monestir per donar gràcies. I després tornar a casa tots junts.

Elles estan molt agraïdes perquè veuen que els ajuden molt i que sempre estan amb els braços oberts; diuen que aquí són molts oberts, sempre amb un somriure a la cara.

Els monjos de Poblet pregunten cada dia per Ucraïna, pel final de la guerra, per la pau. Elles esperen, no saben quan serà, però esperen que sigui aviat que s'acabi tot això. D'altra banda, mentre la pau arriba, tot el món s'ha unit en solidaritat amb Ucraïna i en la lluita per la pau. I això és molt important. Abans gairebé ningú sabia on era Ucraïna i ara tothom ho sap. Tots parlaven de Rússia, sabien on era, però d'Ucraïna, no. Ara tots es preocupen pel país.

Els esforços de la diplomàcia vaticana

El cardenal Paul Richard Gallagher, secretari vaticà per a les relacions dels Estats, va assenyalar en una entrevista amb la RAI que el camí de la pau a Ucraïna necessita grans espais de diàleg. El cardenal Gallagher diu que Ucraïna té el dret

L'arquebisbe Sviatoslav Shevchuk de Kíiv-Halych, cap de l'Església catòlica ucraïnesa de ritu oriental (a l'esquerra), i el cardenal Konrad Krajewski, l'almoïner papal, sostenen empremtes de palmells creades per nens refugiats ucraïnesos, durant una reunió amb refugiats a Lviv.

de defensar-se, però cal ser molt prudents, perquè aquest mateix enviament d'armes pot originar una confrontació més greu, fins a un nivell nuclear. La Santa Seu sempre es posa a disposició per cercar solucions. El papa Francesc des de sempre està completament disposat a fer de tot perquè acabi la guerra. El Papa és molt sensible a qualsevol acció que podria posar en dificultat els objectius principals del diàleg i de la pau. Està molt atent perquè no entrem novament en una carrera armamentística, perquè el que ha de prevaldre és el diàleg que pugui aconseguir la pau per a Ucraïna.

El Vaticà té una gran tradició diplomàtica. A la diplomàcia les paraules tenen un valor, un gran significat. Malauradament, en aquests moments hi ha una gran instrumentalització del llenguatge, on es menysprea el valor a les paraules. Cal tornar a una sinceritat del llenguatge, perquè es posi en risc la vida de les persones, segons les paraules que fem servir.

El Papa va convidar a resar cada dia el Rosari durant el mes de maig per assolir la pau. Tots els caps d'Estat tenen una gran responsabilitat moral en aquests moments, perquè han de rescabalar el fet que fins ara les institucions s'hagin mostrat febles i impotents per fer tot el que estava a les seves mans per aconseguir la pau durant aquesta crisi. El Vaticà manté tots els canals diplomàtics oberts, com sempre ha fet. La Santa Seu té aquesta vocació, que cerca no posar-se de part de l'un o de l'altre, sinó a disposició de tots, per buscar una solució als conflictes.

La Santa Seu està convençuda que el diàleg anirà endavant, s'obrirà camí quan les condicions permetin donar resultats més positius.

Romandre en l'amor

Allò que produirà el final de la guerra, allò que serà més fort que les armes, sens dubte és l'amor. Tot

i que haguem travessat dos anys de pandèmia i un centenar de dies de guerra, hem vist la presència del Senyor en tots aquests actes d'amor que han estat l'acollida als refugiats, la gran quantitat de persones que han anat com a voluntàries a Polònia i a la mateixa Ucraïna per ajudar en la guerra. És el signe d'una solidaritat incansable amb la qual Déu manifesta el seu amor, s'hi fa present i no ens abandona: «Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor. Si guardeu els meus manaments, us mantindreu en el meu amor, tal com jo guardo els manaments del meu Pare i em mantinc en el seu amor» (Jn 15,9-10).

Jesús ens crida a romandre en el seu amor, malgrat les crisis que trenquen amb tota permanència, que desarrelen les persones dels seus vincles familiars, de la seva terra natal. Només si som en l'amor és com es pot arribar a fer front a la catàstrofe de la guerra.

Justament el que més cridava l'atenció d'aquest grup de mares i de nens que viu a l'empara del monestir de Poblet, és que elles s'han arrelat profundament en aquest amor de Déu, que els omple de consol el cor. No només han trobat una acollida plena d'humanitat i de confort. Assistint tots a la missa i als oficis del monestir, han trobat les forces per tirar endavant i l'esperança que un dia aquesta guerra s'acabarà i podran tornar a casa seva. Mentrestant, però, elles també s'arrelen en aquesta nova terra. Aquest grup de mares viuen una vida plena de fraternitat en els cinc pisos que el monestir ha posat a la seva disposició. Ho fan tot plegades: el dinar, els passejos per les zones properes al monestir. Són molt treballadores, i malgrat la situació a Ucraïna, sempre tenen el somriure al rostre. Tots els nens ja van a l'escola, aprenen espanyol i català, van en bicicleta i juguen a la plaça del monestir. La seva presència alegra l'entorn del monestir.

El Vaticà manté tots els canals diplomàtics oberts, com sempre ha fet

Hem vist la presència del Senyor en tots aquests actes d'amor que han estat l'acollida als refugiats

SABER ESCOLTAR

L'alegria del baptisme

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

Abans de l'administració del baptisme, el celebrant demana la renúncia del pecat i l'acceptació de la fe cristiana. El ministre del baptisme vessa tres vegades l'aigua beneïda sobre el cap de l'infant tot dient: «N..., jo et batejo en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant.» Des d'ara caldrà fer créixer aquesta llavor i, per això, els pares hauran de tenir cura espiritual d'aquest plançó que anirà creixent.

La creació de l'home és l'obra més perfecta de Déu

El naixement d'un infant és un fet joïós. Els pares se n'alegren amb una alegria contagiosa. El naixement és un misteri! La creació de l'home és l'obra més perfecta de Déu. Miquel Àngel ho plasmà bellament a la Capella Sixtina del Vaticà.

Hi ha, però, un altre naixement: «Cal néixer de dalt», va dir Jesús. I va afegir-hi que el nou naixent provenia de «l'aigua i de l'Esperit Sant». Es referia al baptisme, el primer i la porta dels sacraments instituïts pel Senyor.

Els pares tenen una cura especial dels seus petits. Què seria una societat sense infants? Un desastre i una ruïna inimaginable. Una Església sense nens corre el mateix perill. Si mirem l'Evangelí, hi trobarem que Jesús estimava els nens del seu temps i els d'ara.

Als nostres temples es bategen pocs infants i sembla que siguin un lloc de gent gran, més aviat aniana. Els pares han de revisar la seva fe cristiana i actualitzar la promesa d'educar cristianament els seus plançons. Els petits han d'aprendre les pregàries bàsiques i actituds familiars i socials cristianes. Han de ser duts a la missa i a la catequesi, els cal una escola catòlica... En el baptisme, reben la gràcia de Déu, esdevenen fills de Déu i membres de l'Església.

Als matrimonis eclesiàstics, se'ls demana d'educar els fills en la fe i el baptisme consisteix a rebre la gràcia de Crist. També es demana als padrins si estan disposats a ajudar els pares en el compliment del seu deure. Els padrins haurien de ser veritables persones de fe.

P-J YNARAJA

Sacerdot del Montanya
ynaraja@gmail.com

L'estampa és freqüent. Algú porta a les mans les tres corretges dels gossos que treu a passejar, i a casa també hi té un gat. Diu que els estima tots.

Visc a prop d'un riu, quan hi vaig arribar, hi havia moltes rates i ratolins que, a més dels mals comuns que provocaven, en el meu cas, m'han destruït documents irreparables. He provat diferents sistemes per evitar-ho i, finalment, he recorregut a tenir gats. Els procuro una bona alimentació i ells ho saben. Tot i que molts els acaricien em segueixen més a mi, perquè soc qui els alimenta. Sense que en sabés el motiu, successivament desapareixien. Finalment, vaig saber que havien estat víctimes d'alguna guineu. Ara no els deixo sortir i viuen, juguen i

A PROPÒSIT DE...

Afecte (2)

es barallen a gust a casa sense cap perill. El gat és com una petita fera i la seva figura és preciosa. Però, tot i que m'agraden, no els estimo.

Permeteu-me una confidència. Jo era un adult jove quan un dia, dormint, vaig somiar que una atractiva dona em feia un petó i em deia: «T'estimo.» Em vaig despertar tenint molt clara la seva figura i els meus sentiments. Encara ho recordo. Tot i que sabia que era pura ficció, l'emoció i la constatació que aquell amor femení m'enriquia, em va torbar. Però jo havia triat el celibat. L'home és l'únic ésser capaç de comprometre's. L'amor de Déu el podia

Tot i valorar l'enamorament que enriqueix, jo visc feliç

valorar en mil i el de la noia només en cent. Mil cent era més que mil. Això vol dir que m'havia equivocat. La nit següent de viatge no vaig voler dormir. Volia solucionar-ho aviat. Sabia que la meua elecció, encara que fos equivocada, no em condemnava eternament. Però, mil cent continuava sent més que mil, també a punta de dia.

Temps després, assistint una moribunda que acceptava amb pau la seva situació, Déu em va descobrir que, pel conducte del cor que em pogués unir a una dona, Ell desbordava en mi tot el seu Amor que valia una fortuna.

Tot i valorar l'enamorament que enriqueix, en el meu cas, visc feliç.

Sense odi, ni antipatia, sé que l'estimació per un animal no enriqueix mai i, a cap d'ells els faig cap petó.

Vida eclesial

Aquesta setmana presentem la X Trobada Mundial de les Famílies, entrevistem el tiktoker Nachter, assistim a la segona edició de Betel i parlem de la X de la Declaració de la Renda

La cita tindrà lloc a Roma, del 22 al 26 de juny

Cap a la X Trobada Mundial de les Famílies

AICA
Ciutat del Vaticà

«La tasca de l'Església és acompanyar totes les famílies cap a l'amor de Crist», va afirmar la professora Gabriella Gambino, sotssecretària del Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida, durant la presentació de la X Trobada Mundial de les Famílies, que tindrà lloc a Roma del 22 al 26 de juny d'enguany.

Van acompanyar la professora Gambino en la roda de premsa el doctor Leonardo Nepi, oficial del Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida; monsenyor Walter Insero, director de l'Oficina de Comunicació Social de la diòcesi de Roma; Amadeus Sebastiani el qual, amb la seva esposa Giovanna Civitillo, dirigirà el Festival de la Família, i Gigi De Palo i Anna Chiara Gambini, cònjuges, representants de la pastoral familiar de la diòcesi de Roma.

Durant la presentació es va projectar un vídeo amb una salutació de Il Volo, el conegut grup musical format per Piero Barone, Ignazio Boschetto i Gianluca Ginoble.

«La trobada està dedicada a la família al llum d'*Amoris laetitia*», va explicar Gambino i va enumerar els obstacles que van haver d'afrontar per arribar a aquesta nova edició «multicèntrica i generalitzada de la Trobada Mundial», començant per la pandèmia, que va endarrerir i va complicar l'organització.

Sobre la Trobada, la sotssecretària del Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida, va comentar que en moltes diòcesis del món s'estan organitzant per aplegar les famílies entorn del bisbe o del rector, fent servir el mateix esquema de la trobada que es farà a Roma i, en molts casos, fins i tot els mateixos temes del congrés pastoral.

D'aquí la seva exhortació, «un cop més, als pastors i responsables de la pastoral familiar local perquè anunciïn la Trobada de les Famílies a les respectives comunitats i les involucrin en l'organització d'un moment dedicat a elles a finals de juny. Les famílies esperen un senyal, volen que les cridin per

Carlos Daniel

divertir-se plegades!».

A Roma, la trobada s'inaugurarà el dimecres 22 de juny amb la Festa de les Famílies, en presència del papa Francesc a l'Aula Pau VI. Del dijous 23 al dissabte 25 de juny tindrà lloc el Congrés Pastoral, també a l'Aula Pau VI. Dissabte a la tarda, missa a la plaça de Sant Pere amb Francesc i el diumenge, l'Àngelus.

«El congrés», va assenyalar Gambino, «a diferència de les edicions anteriors no tindrà conferències estructurades acadèmicament amb continguts teològicodoctrinals, sinó que serà un moment de trobada, escolta i confrontació entre agents en la pastoral de la família i matrimoni».

El propòsit és desenvolupar el tema escollit pel Papa: *L'amor familiar: vocació i camí de santedat*, tenint en compte algunes fortes indicacions que es desprenen d'*Amoris Laetitia*, text que es presenta amb línies programàtiques molt clares per a possibles desenvolupaments de la pastoral de la cura de la família en els propers anys.

Sobre això, va assenyalar que «ens concentrem en alguns temes que van sorgir de les nostres trobades freqüents amb bisbes d'arreu del món, especialment en les visites *ad limina*, i que ressorgien cons-

GABRIELLA GAMBINO

«El primer pas que encara hem de fer tots és sensibilitzar les famílies que la seva és una vocació»

El lema de la trobada és «L'amor familiar: vocació i camí de santedat».

tantment: en particular, la corresponsabilitat dels esposos i sacerdots en la pastoral de la cura de les Esglésies particulars; algunes dificultats concretes de les famílies en les societats actuals; preparació per a la vida conjugal de les parelles; algunes situacions de «perifèria existencial» dins de les famílies; la formació de formadors en una pastoral familiar plena de reptes i preguntes difícils».

«Qüestions actuals i complexes», va concloure, «que hem volgut abordar tenint com a brúixola la invitació constant del papa Francesc a la renovació i a la conversió pastoral: el primer pas que encara hem de fer tots, en efecte, és sensibilitzar les famílies que la seva és una vocació, que en la vida quotidiana poden descobrir camins increïbles de santedat, que poden transformar el seu entorn de vida eclesial i social».

Hi participaran uns dos mil delegats convidats de 120 països, escollits per les Conferències Episcopals, els Sínodes de les Esglésies orientals i les realitats eclesials internacionals que treballen de manera significativa en l'àmbit de l'apostolat familiar. Gràcies a un fons de solidaritat activat pel Dicasteri també hi seran representades adequadament les Esglésies de moltes zones d'Àfrica, Àsia, Amèrica Llatina i Europa Central, inclosa Ucraïna.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

A la llum de la Paraula

La Paraula de Déu presenta LA FE, no com una cosa pròpia de l'home, sinó com a do rebut de Déu a través de l'escolta de la seva Paraula, i com un dels dotze fruits de l'Esperit Sant. L'epístola als Hebreus, cap. 11, a més de descriure-la, la presenta com a garantia de la veritable esperança, com a prova visible de realitats invisibles que només es poden veure i assolir a través d'un caminar per fe.

Ella marca el camí, convida a sortir a l'encontre de Déu, a contemplar i desitjar els béns que Déu té disposats per a tota la humanitat. Porta l'home a l'encontre amb Déu i amb ell mateix, i així, a la trobada amb tota la fraternitat humana. Contempla que Déu (en Crist) ha fet partícip i assumit la nostra humanitat per salvar-la, traient-la del camí dels seus propis pensaments per a un nou caminar en Crist, per la fe. «Els antics han merescut per la fe el testimoni de l'Escriptura» (v. 2), i avui, en la història, ens toca ser els grans d'una nova generació. Una gran responsabilitat, davant de Déu i els homes, que bé mereix un alto per considerar el nostre caminar com a persones i comunitat. Aturar-se per contemplar Jesús, viu en la seva Paraula, no és retrocedir, sinó assegurar-se i reprendre el camí marcat en la seguretat d'estar centrats en Ell. La tornada a l'Evangeli és el primer pas per reiniciar-se en el camí de fe i vida nova a la qual som cridats, abandonant llast i ideologies que amb el temps s'han ficat al cap per enganyar-nos i deixar-nos sols, fràgils i manipulables.

JOAN PALERO

Coordinador de l'Escola d'Animació Bíblica a València

 Barcelona

Nachter té més de 10 milions de seguidors a TikTok

«Per educar a les xarxes socials, cal fer-ho des de dins»

CARME MUNTÉ MARGALEF

Amb més de 10 milions de seguidors a TikTok, Ignacio Gil Conesa, més conegut com a Nachter, regna a les xarxes socials. I ho fa, a més, exercint un humor blanc amb escenes de la vida quotidiana amb què moltes famílies poden sentir-s'hi identificades. Entrevistat al programa *El Matí a Ràdio Estel*, ens va comentar la seva participació a la trobada Betel22, organitzada pel Secretariat de Pastoral amb Joves de l'arquebisbat de Barcelona.

El 21 de maig vas participar en una trobada amb joves de la diòcesi de Barcelona. Quin missatge els vas transmetre?

El missatge que vaig voler transmetre és la importància d'entrenar-se en tot el que facis a la vida, de ser autèntic, independentment del que la gent pensi de tu. Quan som petits som capaços de fer qualsevol cosa, ens és igual el que opinin de nosaltres. A mesura que anem creixent, tenim més prejudicis i pensem en el què diran. Fins i tot molt sovint recorrem a substàncies com l'alcohol per desinhibir-nos i ser nosaltres mateixos. La primera cosa és ser autèntic i la segona entrenar-se amb constància en coses petites com estimar. Amb els petits detalls, amb la família, amb la parella, és important cada dia tenir un detall d'amor.

De petit volies ser actor, però vas acabar estudiant Administració i Direcció d'Empreses.

Sí, i treballava com a director de compres en un grup de restaurants. La meva carrera professional, pertant, era molt diferent de la que he triat ara. Aleshores, les xarxes socials eren el meu *hobby*, on podia desenvolupar el somni de ser actor i on veia que podia generar un canvi, en aquest cas oferir un humor blanc, que poguessin veure

els nens, que donés tranquil·litat als pares, i fins i tot que el poguessin gaudir plegats. Un humor en què poguessin sentir-se identificats i units tots els membres de la família: els fills, els pares, els avis...

Les xarxes són llocs on prevalen aspectes com la hipersexualització, els diners i el poder. Quina és la teva proposta?

La definiria com un humor blanc amb situacions quotidianes de la família i la vida, que ens han passat a tots: quan t'has empassat un xiclet i la teva mare et diu que se t'enganyarà a l'estómac; quan no trobes una cosa i et diu «veuràs si vinc i ho trobo»; quan la teva mare es posa malalta i ningú no se n'adona, mentre que quan és el teu pare el qui es posa malalt és com si s'hagués de morir. Amb aquests personatges hi ha moltes aventures dins de casa: el germà gran amb qui la mare és més estricta; el mitjà, el desaparegut —la mare pensa que és el lampista perquè no sap qui és—; el petit, el mimat. Són coses gracioses que passen en gairebé totes les famílies i que presento d'una manera

«El definiria com un humor blanc amb situacions quotidianes de la família i la vida, que ens han passat a tots»

«És important que infants i joves s'adonin de la quantitat de coses que poden fer fora de la pantalla»

Agustí Codinach

Nachter amb joves assistents a la trobada Betel a Barcelona.

divertida perquè la gent s'hi senti identificada.

Has participat en xerrades sobre els riscos d'internet per a nens i joves. Cal més formació i sensibilització? Els pares i educadors han d'estar més pendents dels continguts que reben nens i joves?

Crec que sí. Per als pares, l'habitual era anar al futbol, a dansa o al teatre dels seus fills, mentre que ara han de fer un esforç per entendre el món de les xarxes socials, perquè per educar-los dins d'aquest món i conscienciar-los, cal ser dins, no pots fer-ho des de fora. Al final és una addicció semblant a la de la televisió. Òbviament, els pares hi tenen un paper fonamental, no tant per obligar els fills a deixar el mòbil, sinó sobretot per educar-los perquè sàpiguen que tota l'estona que destinen a fer una cosa passiva com és mirar vídeos no la dediquen a altres coses: aprendre un esport, un idioma, o fins i tot crear contingut. De fet, si els teus fills et diuen que volen ser *influencers*, pensa que és molt millor que creïn contingut propi que no que es passin tot el dia de forma passiva veient contingut d'algu altre. És important que s'adonin de la quantitat de coses que poden fer fora de la pantalla.

Els capítols d'«Academia de Madres» (convertits també en un llibre de gran èxit) connecten de la mateixa manera amb fills i pares?

Això ens ha impactat moltíssim. Vam començar a fer vídeos en temps de pandèmia, i quan sortíem de casa, era impressionant que nens, joves, mares i àvies ens atuessin per

demanar-nos fotos. No sabia que tindria aquesta acollida tan bonica. En els episodis d'*Academia de Madres* (en porto 31 de publicats) ens trobem una mare de les d'abans, la que et donava una surra al cul amb la sabatilla, que dona consells a una mare de les d'ara, la que s'estima més portar el nen al psicòleg. Evidentment, tot és molt exagerat, intento treure'n el cantó graciós.

Com t'arriba la inspiració? Hi ha usuaris que t'han acusat de plagi.

La inspiració arriba de diferents llocs: acudits, *memes*, *challenge* (reptes)... Des de fa set mesos compto amb un col·laborador que m'ajuda cada matí. De nou a deu pensem les idees per a aquell dia i decidim què gravem. Pel que fa a les acusacions de plagi, no vull perdre ni un segon parlant d'aquestes falsedats, vull dedicar el temps a fer feliços els altres. En el seu moment, ja vaig fer un vídeo de resposta que podeu trobar fàcilment a les xarxes socials.

Què és el més complicat de ser tiktokker?

La part més negativa és quan no et ve de gust gravar. Des que vaig deixar la feina fa set mesos, em nego a veure-ho com una cosa que només faig quan em ve de gust. He estat treballant vuit anys en feines diferents i ho he hagut de fer encara que hi hagués dies en què no em venia de gust, com li passa a tothom. D'altra banda, és difícil fer humor cada dia i, a més, és molt necessari estar preparat psicològicament. Un 99,9% dels comentaris són positius, però només que n'hi hagi un de negatiu et pot afectar molt. Cal ser fort.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya
Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

 Barcelona

Església Jove celebra la segona edició de Betel amb 800 joves

La joventut catòlica fa enrenou a Barcelona

PERE PARÉS
Barcelona

«Buscant comença tot.» Sota aquesta consigna Església Jove Barcelona va oferir el dissabte 21 de maig la segona edició de Betel. Abans d'entrar a la recta final del curs, l'esdeveniment va ser un punt de descans, d'alegria i de formació per a les persones que hi van participar.

Els participants van gaudir dels testimonis de gent amb grans experiències de Déu, o que li dediquen la seva vida a Ell. Van ser presentats pels periodistes Mercè Raga i Xavier Pérez-Esquerdo. Es va comptar amb una gran varietat de carismes i missatges. L'humor i el carisma del Pare Agustino, director d'evangelització dels Frares Franciscans de la Renovació, va apropiat-se del públic tan bon punt va pujar a l'escenari.

Basant-se en la seva experiència en una de les zones més pobres de Nova York, el districte del Bronx, va posar en valor la cerca del Senyor. «Tot home, sabent-ho o no, busca Déu, busca guarir el seu esperit», explicava. Sobre aquesta cerca de Jesús, la mare Verónica Berzosa va remarcar com el cristià està cridat a no conformar-se. «L'infern és allà on no hi ha Jesús», argumentava la fundadora de *lesu Communio*, «no siguem espectadors de l'horror».

L'esdeveniment va comptar també amb la presència de ponents més propers a la joventut. *L'influencer* Nachter (Nacho Gil) va donar el seu testimoni. Segons explicava, el riure és una part fonamental de la seva vida i de la seva relació amb Déu. Per a ell, és una cosa bona el fet de poder adreçar-se al Senyor com faríem amb un amic, amb bromes.

També va participar-hi Dimitri Conejo, que va explicar les seves grans cerques vitals, des que era un nen orfe

que demanava almoïna als carrers de Rússia amb la seva germana petita. Sempre buscant, inquiet, el sentit de la vida, per acabar trobant-lo en Déu. El cantant de RAP catòlic Grillel, també proper als joves, va oferir un breu tast de la seva música. Va llençar el missatge que «el món necessita creients, valents per abraçar al diferent».

A part de les ponències, els participants van poder escollir entre vuit tallers, impartits pel Pare Agustino, Grillel, la dibuixant Pati Trigo, el Pare Joaquín, molt conegut a les xarxes, la creadora de Blessings.es Olatz Elola, el periodista Pedro del Castillo, el fundador d'Entusiasmatics Javier Alonso, i el jove mossèn santcugatenc Àlex Serra. Aquests tallers van versar sobre temes universals com les ferides de l'ànima, el matrimoni, la fe en comunitat, etc., però també temes actuals com les xarxes socials, la pornografia...

Però, com va dir la mare Verónica, «no és un tema, és una persona: Jesucrist». Per tant, els moments de formació van ser coronats amb l'estona de pregària i adoració final, després de la qual es passaria

PARE AGUSTINO
«Tot home, sabent-ho o no, busca Déu, busca guarir el seu esperit»

MARE VERÓNICA BERZOSA
«L'infern és allà on no hi ha Jesús; no siguem espectadors de l'horror»

Agustí Codinachs

Moment intens d'adoració, presidit pel bisbe Javier Vilanova, durant la trobada Betel.

al sopar. I, en aquest, va ser de gran importància la música en directe, que va ser treballada al detall. Al voltant de la custòdia hi havia bateria, guitarres, violins i teclats, tots disposats per apropar la persona de Jesús als que resaven.

Realment, va ser una experiència molt intensa, fins i tot per als mateixos músics. «Pensaves en el públic quan el senties cantar o resar», ens comentava Sílvia Rossell, teclat i veu del grup, «però pensaves més en el que tu t'estaves enduent, que era el contacte amb Déu». «Vaig resar i lloar Déu amb cada cop de bateria», expressava Maria Biescas, percussionista. Per a ells, es tractava «d'apropar l'agent a Déu amb aquell do que t'ha sigut donat», explicava Toni Ibáñez, guitarrista. Elsa Vidal, una de les veus del grup, ho definia com «viure la fe d'una manera nova, amb alegria».

Església jove pensa en Betel com a projecte de futur, perquè sigui un esdeveniment anual. Sembla que s'han pres al peu de la lletra aquella frase que va pronunciar fa temps el papa Francesc: «Joves, feu enrenou.»

UN NOU LLINDAR

La força espiritual del silenci

Havia vingut a la nostra illa per acabar amb la seva vida. Un temps difícil, molts problemes personals, crisi laboral, tot semblava un carreró sense sortida. De cop i volta, després d'un matí dins el recinte del santuari de la Mare de Déu, ell mateix, un home de mitjana edat, em diu: «El silenci m'ha guanyat.» Durant una setmana —matí i tarda— va freqüentar el santuari perquè, em deia, que era el seu mitjà de curació, el silenci li era la millor medecina, allò que l'anava recuperant i salvant. Al cap d'una setmana —durant molts dies havíem parlat llargament— es va acomiadar amb una abraçada i agraint que existissin llocs com aquests que ajudin a retornar el goig de viure.

Hem d'escoltar sempre les persones, amb les seves alegries i esperances, amb les seves tristesses i angoixes, ja que tothom té dret a ser escoltat amb un cor net com ens el descriu les benaurances, però també hi ha el deure d'escoltar i ajudar a discernir quan en la pau del silenci hi diu una paraula que espera ser escoltada. Aquesta paraula també és silenci, un silenci que pot refer els cors en qualsevol moment i recuperar el sentit perdut.

Avui hi ha una forta demanda de resposta a preguntes greus que tots ens fem, algunes d'elles amb molta vehemència i que demanen acollida, comprensió, acompanyament, silenci. Quan tot això es viu des de la fe, hem d'adonar-nos que apareix la pregària com l'actitud d'escolta, capaç d'obrir-nos al diàleg amb Déu que parla. Aleshores, la força espiritual del silenci apareix com a resposta també silenciosa a un cor que necessita ser escoltat i estimat, en qualsevol àmbit de la vida i edat. Estiguem-ne segurs, Déu parla també en el silenci!

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

 Tarragona

Marcar la casella de l'Església, un gest senzill i essencial

DANIEL SOBRADILLO
Ecònom diocesà de Tarragona

Fer una mirada enrere després de dos anys de pandèmia és necessari. Una mirada global que ens permeti fer un balanç en tots els aspectes: què s'ha fet? Com s'ha fet? Qui ho ha fet? Recentment, la Conferència Episcopal Espanyola ha presentat la Memòria anual d'activitats de 2020, l'any de la pandèmia. Es tracta d'un extens document on es recullen totes les dades de les setanta diòcesis amb seu a l'Estat espanyol i que ha rebut una valoració positiva per part de l'auditoria internacional PwC, que n'ha realitzat l'Informe d'Assegurament Raonable.

Què va fer, doncs, l'Església enmig de la pandèmia? Si ens fixem exclusivament en aquelles activitats assistencials promogudes per combatre els efectes de la Covid-19, ens trobem amb un total de 680 actuacions, de les quals més de la meitat es corresponen a l'àmbit assistencial. Ajudes econòmiques per a les famílies, programes especials per atendre malalts o immigrants, cessió d'espais eclesials, però també adaptació de les catequesis i creació de serveis telefònics d'acompanyament, retransmissions en línia de les celebracions i següent formatiu en línia són algunes de les activitats que es van realitzar en aquest sentit.

Tot això només és l'activitat que es va afegir a la tasca habitual de l'Església en tots els àmbits. Malgrat la pandèmia, es va seguir oferint el servei educatiu a més d'un milió i mig d'alumnes en centres catòlics; quatre milions de persones van beneficiar-se dels centres socials i assistencials de l'Església; gairebé tres milions de

persones van rebre l'ajuda que ofereix Càritas, que va invertir prop de quatre-cents milions d'euros. També Mans Unides, amb gairebé trenta milions d'euros invertits, va aconseguir atendre a més de dos milions tres-cents mil persones.

I, evidentment, l'activitat celebrativa de l'Església no es va aturar. Malgrat la pandèmia, es van celebrar més de nou milions i mig de misses, es van batejar més de cent mil persones i cent seixanta mil més van rebre la primera comunió. A més, gairebé vuitanta mil persones van rebre el sagrament de la confirmació i es van celebrar prop de tretze mil enllaços matrimonials.

Per poder desenvolupar tota aquesta gran tasca, és imprescindible la col·laboració de tots. I una bona manera de poder col·laborar i contribuir amb el finançament de les activitats que desenvolupa l'Església és marcar la casella de

La Conferència Episcopal Espanyola ha presentat la Memòria anual d'activitats de 2020, l'any de la pandèmia

Per poder desenvolupar tota aquesta gran tasca és imprescindible la col·laboració de tots

CEE

Gala de presentació de la Memòria d'Activitats 2020 de la Conferència Episcopal Espanyola.

l'Església en la declaració de la renda. Es tracta d'un gest molt senzill, que no suposa cap cost per al contribuent, sinó que li permet escollir lliurament on aniran destinats el 0,7% dels impostos que paguem.

En la declaració de la renda corresponent a l'any 2020, tenint en compte les declaracions conjuntes, un total de 8,5 ciutadans van marcar la X a favor de l'Església, quaranta mil persones més que l'any anterior, que va suposar uns ingressos de prop de tres-cents milions d'euros, és a dir, el 23% dels

recursos que utilitza l'Església.

La vostra ajuda i col·laboració és més necessària que mai. Les emergències que viu la nostra societat, els refugiats que fugen de països en guerra, les persones que es queden sense feina i sense llar, les cases d'acollida i tantes altres realitats on l'Església es fa present i porta el missatge de servei, entrega i estima requereixen l'esforç de moltes persones. Marcant aquesta senzilla casella, feu possible la feina de l'Església a casa nostra.

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de SLABBINCK
veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

SIGNES D'AVUI

La llengua d'Europa

Barcelona, 9 de maig, Dia d'Europa. La llibreria Byron, que compta amb la seva barra de cafè i un espai d'usos múltiples, acull la representació teatral de «La idea d'Europa». Són les 7 de la tarda, i les cadires pràcticament estan totes ocupades. Hi predomina un públic jove. La conferència homònima de George Steiner, editada el 2004, és la base del monòleg en català que interpreta magistralment l'actor Òscar Intente, acompanyat per l'acordionista Ferran Martínez. En la publicitat, s'afirma que l'obra interpel·la l'espectador sobre la identitat, el significat de ser europeu i el pes de la història i la cultura europees. Un encert que l'Oficina del Parlament Europeu de Barcelona hagi propiciat aquesta activitat. El suggeriment és inapel·lable: un petit llibre que convé llegir

i reflexionar. Comença amb aquesta frase: «Els paral·lamps han d'estar connectats a terra.» De la mateixa manera, la idea d'Europa.

Cap al final de la seva conferència, George Steiner indica que el geni d'Europa «és el de la diversitat lingüística, cultural i social, d'un mosaic generós que sovint converteix una distància insignificant, una separació de vint quilòmetres, en una divisió entre dos mons». Cal preguntar-se quina és la llengua d'Europa. L'alemany? El francès? L'anglès, que a la CE continua sent oficial després del Brexit? La resposta magistral d'Umberto Eco coincideix amb el

**«La idea d'Europa»:
un petit llibre que convé
llegir i reflexionar**

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

plantejament de Steiner: «La llengua d'Europa és la traducció.» La temptació és homogeneïtzar, ofegar les llengües no estatals, menysprear-les... Steiner va néixer a França i als onze anys es va traslladar a Nova York, fugint del règim nazi. Va ser una eminència en literatura comparada. Pensa que «no hi ha llengües petites». Considera que «la mort d'una llengua és irreparable, fa minvar les possibilitats de l'home». La seva conclusió no admet dubtes: «Europa sens dubte morirà si no lluita per les seves llengües, les seves tradicions locals i les seves autonomies socials. Si oblida que Déu està en el detall.» Quan un país ataca les seves llengües minoritàries, com passa en el nostre quan incompleix l'art. 3.3 de la Constitució, s'allunya, sense adonar-se'n, de la idea d'Europa.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Avui es parla sovint de l'ètica de la cura. La cura de nosaltres mateixos, la cura dels altres, la cura de l'univers. El papa Francesc ho ha reflexionat des de diferents vessants a les seves encícliques.

Sovint, els qui treballem o decidim acostar-nos als més vulnerables creiem que som nosaltres només els qui portem consol i cura a aquells i aquelles a qui acompanyem, consolem, ajudem o ensenyem.

Quan aquesta experiència s'allarga durant molts anys, i s'enriqueixen els conceptes amb què vam començar a actuar, ens adonem que aquesta acció és mútua. Que donant-nos als més marginats, estant amb els homes i dones de les perifèries existencials, rebem molt més del que podem donar.

FINESTRA A LA VIDA

L'ètica de la cura

I no vull que això soni a meres paraules, a tòpics que ens fan dir sovint aquesta idea central de rebre quan donem.

Avui, com acostumo a fer, parlaré d'un cas concret. Al l'Hospital de Campanya, la nostra missió fonamental no és la benèfica —malgrat que sigui necessària en molts moments— sinó la dels quatre verbs dels quals ens parla el papa Francesc: acollir, acompanyar, promoure i integrar.

Doncs bé, en aquest acompanyar, passem moments difícils. No sempre la resposta és la que hom voldria. Jo, en aquests moments, ho estic patint per la «recaiguda» d'un noi que li afecta el comportament, que és contemplat per tots els companys. Però, en comptes d'activar el foc de la caiguda d'un company, han fet pinya per ajudar-me i «con-

solar-me» sabent el meu patiment. Em sento tan estimada, tan acompanyada, percebo tanta cura d'aquells a qui nosaltres acollim per tenir-ne cura... que m'emociona l'actitud d'uns nois que fan pinya al voltant nostre, concretament ara de mi, perquè endevinen que pateixo pel germà que s'allunya. I, en comptes de criticar-lo, m'animen a esperar la seva reacció. «Consoleu amb el consol que rebeu de Déu», ens diu sant Pau. I ara resulta que jo rebo el consol d'aquells a qui vull consolar... Un joc de paraules, però que segur que s'entén!

**Acollir, acompanyar,
promoure i integrar, els
quatre verbs dels quals
ens parla el Papa**

Vigència dels Exercicis Espirituals

**Dos testimonis exposen la transcendència
de la proposta espiritual de sant Ignasi**

DAVID GUINDULAIN, sj
Superior de la Cova de Sant Ignasi
de Manresa

Per a qui vol tocar bé un instrument, millorar el seu rendiment físic o dominar un idioma, fer els exercicis és la manera adequada d'aconseguir el que es pretén. Sols la repetició, pacient i creativa, farà que el deixeble incorpori, de forma personal, l'horitzó d'aprenentatge que vol assolir; comptant, és clar, amb l'ajut del mestre, l'entrenador, el tutor... Així mateix, aquell qui vol aprendre a tractar Déu «com un amic parla a un altre» [EE 54], fins al punt de descobrir-hi el vincle essencial que el vivifica, també haurà d'exercitar-se.

En sant Ignasi, l'adjectiu «espiritual» descriu allò que unifica totes les dimensions de la persona —corporal, afectiva, racional...— i li possibilita una resposta cada vegada més plena adreçada a aquell de qui ho ha rebut tot. L'exercici espiritual disposa millor que l'Esperit Sant transformi la sensibilitat, personal i col·lectiva, fins a generar uns nous hàbits, que acabaran configurant la vida en un diàleg d'amor en Déu.

A l'exercitant li caldrà esbrinar quines ressonàncies són harmòniques i quines dissonen; unes donen glòria a Déu, les altres glorifiquen l'ego. Amb l'atenció ben desperta, l'exercitant s'adona del pecat que el separa de Déu. Avergonyit per haver-hi participat però esperançat per tornar al Pare, es prepara a rebre la dignitat de fill, que Jesucrist li'n fa partícip. Perquè a allò que disposen els Exercicis Espirituals és a l'admiració per la vida històrica de Jesús.

Ignasi de Loiola ens porta imaginativament als escenaris i els temps del Jesús de Natzaret, perquè descobrim que el meu avui pot ser també el temps de Jesús, i que el lloc on planto els peus també pot esdevenir Terra Santa. Caldrà contemplar imaginativament, per exemple, el Jesús adolescent assegut al temple dialogant amb els sacerdots, tot imaginant-se què escoltaria, què preguntaria, com respondria. Fins i tot, es podria formar part de l'escena, tot imaginant mirades, paraules i gestos que el mateix exercitant faria com si hi fos present. És això somniari despert o

Entrada a la Cova de Sant Ignasi de Manresa.

un frívol joc d'avatars? L'eficàcia de l'exercici es demostra en l'amor que l'Esperit Sant desvetlla en l'exercitant que, fruit de la seva pregària, desitja estimar i servir Déu en tot.

Tanmateix, el lloc on els Exercicis Espirituals conviden a retornar sovint és al peu de la creu de Crist. Lloc difícil però necessari per entendre's un mateix i comprendre el que ens va arribant. Davant l'amor ofert de Déu, ressonen tres preguntes, que barregen la interpel·lació amb l'admiració: «Què he fet pel Crist? Què faig pel Crist? Què he de fer pel Crist?»

És així com s'acompleix allò que pretenen els Exercicis Espirituals que, en paraules del mateix sant Ignasi, són «tota manera de preparar i disposar l'ànima per treure de si tots els afectes desordenats i, havent-los tret, per cercar i trobar la voluntat divina en la disposició de la seva vida per a la salut de l'ànima» [EE 1].

L'eficàcia de l'exercici es demostra en l'amor que l'Esperit Sant desvetlla en l'exercitant

a mi. Necessitava que un soldat m'expliqués el que havia succeït en la batalla que m'havia paralytat. Que m'ensenyés el camuflatge, que m'ajudés a discernir, que em tenallés perquè jo pogués relaxar-me. El cor em va fer un salt: vaig sortir corrent a comprar *Els Exercicis Espirituals*, i allí vaig descobrir que no m'era permès de llegir-lo. Havia de ser acompanyada!

Pel que fa al que va succeir a continuació se'n podria fer una novel·la (cosa que estic fent). N'hi ha prou d'assenyalar que la criatura rescatada per la inundació de llum, dipositada en altures inesperades, va aprendre a agenollar-se en oració. Va aprendre a rebre la benedicció del seu acompanyant espiritual, fins i tot la seva absolució. Després, en la contemplació davant de l'infant Jesús, al costat dels Mags, va aprendre a deixar-se acomboiar com l'encens, entre els punts cardinals de l'adoració que ara li permetien reestablir-se, permetent-li seguir una moció hol·lística i prostrar-se de debò.

Em vaig descobrir recorrent a peu el camí cap al Temple, saltant amb el Messies que es disposava a parlar amb els sacerdots sobre assumptes profunds. I vaig perdre peu permetent a Jesús que em rentés els meus, recordant en les meves llàgrimes el meu naixement en part podàlic, remolcada, precisament, pels peus que Jesús ara estava cuidant. El meu acompanyant delicadament ho va acollir com el meu naixement davant la Passió de Crist.

On, davant del «nostre gegant endut per la passió del Ressuscitat», el nostre cim etern, puguem despertar-nos cada dia en amor, lloança, reverència, servei: encarar el nostre «orient de cim enrojolat» i deixar «que reneixi en nosaltres» (Manley Hopkins, SJ).

Per què Ignasi?

ANNE-MARIE STOTT
Laica, filòloga

Al llarg dels meus quaranta i tants anys, les meves esperances es van veure truncades en tres ocasions. En cadascuna d'elles, una experiència mística va inundar-me les caigudes, envoltant-me de llum, enteniment, fins i tot beatitud i inhabitació. Això no obstant, en intentar aferrar-me a la llum —fins al punt d'oblidar-me de beure, menjar o dormir—, la foscor començava a assaltar-me amb retrets, discòrdia. M'adonava que era en un cim, un territori sorprenent, on tot es movia suaument i ferotge; on es lliurava una batalla en què no podia lluitar. Agotzonada, només podia aferrar-me a la roca,

obrir-me a allò que m'atravesava i presenciar-ho. Prostrada, no aconseguia fer peu. La tercera caiguda, el març del 2020, va ser més fosca, i la meua setmana d'insomni va acabar en hospitalització. Quan em vaig despertar, sabia que, a partir d'aleshores, m'havia de posar a estudiar: estudiar per sondejar la meua fe.

Un any més tard, vaig ser rebuda a l'Església catòlica —procedent de l'anglicanisme—, a Santa Maria del Mar: un viratge. Allí vaig saber que trepitjava un terreny per on havia passat Ignasi de Loiola. Immersa com estava en *El Peregrino*, me'l vaig imaginar preguntant-se què havia de fer. I, vet aquí que, en una nota al peu del text, vaig trobar la cita que, sense saber-ho, havia estat cercant en totes les meves lectures. En la 2a setmana dels Exercicis, les seves mocions de consolació o desolació em parlaven directament

En la 2a setmana dels Exercicis, les seves mocions de consolació o desolació em parlaven directament a mi

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

L'Univers de Dostoievski

Benvolguts i benvolgudes, Tamara Djermanovic ens ofereix una visió a l'abast de tothom de l'obra de Dostoievski. Ell «ha baixat a les profunditats de l'ànima humana i ha descrit els cels i els abismes que s'hi troben». Per a Dostoievski, som nosaltres els qui en darrer terme tenim la llibertat de decidir com serà la nostra existència: aquest credo fa que la vida valgui la pena malgrat les seves contradiccions. Una d'elles és la *irracionalitat* humana. L'*home del subsòl* —alter ego de l'autor— aixeca la veu contra el racionalisme científic i el positivisme. El progrés no ha creat un món millor, sinó justament el contrari, com ja havia anunciat Rousseau en el seu *Discurs sobre les ciències i les arts*. És a la novel·la *Els dimonis* on Dostoievski retrata els joves contagiats per les noves idees que s'emparen sota les banderes del socialisme, el nihilisme i l'ateisme. Dostoievski culpa Occident d'haver inflammat la joventut russa. Nikolái Stavroguin, el seu protagonista, és condemnat sobretot «perquè ha deixat de conèixer el seu poble»: perdre les arrels és pitjor que ser occidentalista.

La idea de cometre un crim «en interès de la humanitat» ocupa el centre de *Crim i càstig*

—per a mi la millor novel·la de Dostoievski—, amb la figura de Raskólnikov, que defensa transgredir certes normes si així ho exigeix el bé dels altres. Dostoievski analitza el problema de la llibertat quan aquesta es vincula a la possibilitat d'exercir el mal per aconseguir el bé. La figura de Raskólnikov es complementa amb la de Sònia, una gran pecadora que ha conservat la puresa d'esperit. L'heroïna de Dostoievski té una capacitat de sacrifici que no té límits. Sense ella, Raskólnikov no hauria confessat el seu crim, la condició necessària per tornar a la vida.

Els germans Karamàzov, l'última gran novel·la de Dostoievski, presenta tres germans —Dmitri, Ivan i Alekséi—, amb tres actituds diferents enfront de la vida. Alekséi troba en el monestir «una sortida ideal per a la seva ànima, ansiosa per elevar-se vers la llum de l'amor». Té una capacitat d'estimar i perdonar sense límits, com ho manifesta el seu pare: «Tu ets l'únic que no m'has condemnat.» L'autèntica santedat implica no judicar ningú i comprendre tothom, sense esperar res a canvi. La filosofia d'Ivan recorda, en part, la de Raskólnikov de *Crim i càstig*. Tots dos cometen un crim, però el d'Ivan

és ideològic: no mata directament, sinó que incita a matar. Inculca les seves idees a un ignorant —el fill bastard— i aquest es presta a cometre el parricidi. Es tracta de la relació entre una idea o una ideologia i la seva realització pràctica. Només quan es porta a terme el crim, Ivan s'adona de la transcendència de les seves paraules: «Ell ha matat, però jo li he ensenyat a matar.» Dmitri, el més autobiogràfic, és apassionat i irracional; estima la vida i els plaers, però a la vegada es preocupa i sofreix pels altres: «Em comportava com un llibertí, però he estimat el bé. A cada instant em volia corregir, però he viscut com una bèstia.» En canvi, Fiodor, el pare, és l'encarnació del principi «si Déu no existeix, tot està permès»: «Que el món cremi mentre jo pugui estar bé.» Finalment, un vell monjo, Zòsim, entén tothom i ho perdona tot; més que propagar la fe, intenta conciliar els destins dels altres mitjançant l'amor com una força viva que està a l'abast de tots. Per a ell, el més important és l'amor realitzat, perquè sense la seva força tampoc no es pot creure en Déu: «A mesura que avanci l'amor s'anirà convencent de l'existència de Déu i de la immortalitat de l'ànima.»

Ben vostre.

AGUSTÍ CORTÉS

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

La intimitat de Déu

Celebrem la festa del Déu més íntim i pròxim. Paradoxalment és la festa de Déu únic i tri, Pare, Fill i Esperit Sant. Diem «paradoxalment» perquè sol presentar-se aquesta veritat que creiem els cristians com «la més misteriosa», la més il·lògica i llunyana a la raó humana.

Aquesta llunyania ha fet que al llarg de segles es tracti la Trinitat en el sentit del misteri inefable i incomprensible, que exigeix ser adorat humilment, sotmetent-hi la pròpia raó. La qual cosa no deixa de ser veritat.

Però això cal explicar-ho, perquè no perdem la llum que irradia el misteri de la Trinitat en la nostra vida més quotidiana i concreta.

El primer que hem de recordar és que durant segles l'Església va creure en Déu Pare, Fill i Esperit Sant, i després ho va pensar. Primer va ser el fet, la vida i després el pensament: ¿com pot ser, com expressar-ho, quin sentit té? Així vaig respondre un dia a una persona que plantejava una pregunta que molts es fan: el que creem els cristians, no serà una creació del nostre intel·lecte? La Trinitat és un exemple clar que l'Església no va fabricar les seves creences, sinó que es va trobar davant el repte d'assimilar el que li venia donat en la Revelació. Per fer-ho l'Església va recórrer a totes les forces que Déu ens ha donat per a descobrir i viure aprofundint en la veritat i, en conseqüència, ser feliços.

Així, l'Església va aprendre de la Trinitat, no sols el secret íntim de Déu, sinó també el que significa ser persona, en què consisteix la relació amb els altres, què vol dir estar en comunió fraterna, en definitiva, què és realment

estimar. Una musulmana, mentre assenyalava una imatge de Crist crucificat, em deia que Ell era profeta, però no Déu, perquè Déu és únic: per què dieu que és Déu? Li vaig respondre, «perquè Déu és amor».

Déu no s'ha revelat per a donar una lliçó de filosofia, sinó perquè, en rebre la seva Veritat, arribem a viure-la. És a dir, perquè visquem en ella i ella en nosaltres; que visquem en Déu Trinitat i Ell en nosaltres.

Si això s'esdevingués realment, les coses canviarien de manera radical.

Canviaria, per exemple, la vida de la família. Es veuria que l'amor, com a donació mútua, és sempre fecund; que el tracte personal, inclòs el gest, la paraula, la trobada sexual, s'obre a una fecunditat que abasta tota la vida i es projecta al món. Canviaria l'economia i la política, que buscarien sempre afavorir i construir el bé comú. Canviaria el món de la cultura i de l'art, dedicats a desenvolupar la veritat i crear bellesa, per a l'ús i gaudi de tota la humanitat...

El Concili Vaticà II ens va recordar que «l'Església apareix com el poble reunit per la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant» (LG 4). Perquè, segons el pla de Déu, l'Església és un reflex, una bestreta del Regne de Déu, un reflex de la comunió de germans que produeix l'Esperit allà on és. Així com diem, tot pensant la Trinitat, que l'Esperit, l'amor de Déu, «tanca» la unitat del Pare i del Fill, així també aquest mateix amor ens uneix a tots en una sola comunió.

Per això, el Déu Pare, Fill i Esperit, és el Déu més íntim i pròxim, que cal descobrir i viure cada dia, a mesura que creixem en l'amor.

COMENTARI DE LA PARAULA

L'Esperit Sant marca la diferència

El món d'avui s'ha tornat líquid, deia el filòsof Zygmunt Bauman, recentment traspasat. El papa Francesc, encara més recentment, confirmava aquesta impressió global, afirmant que el nostre teixit social ha esdevingut «gasós». Era l'any 2021; era una catequesi dels dimecres; era novembre. En aquesta audiència, doncs, el Pontífex feia notar amb la seva capacitat de profecia crítica envers l'evolució de les societats postcristianes que el nostre ritme actual ens fa no tenir consistència per nosaltres mateixos. Meditant sobre el paper teològic de sant Josep en la història i la vida de l'Església pelegrina, el Pontífex ens confirmava en la fe del Senyor Déu, confrontant-nos amb la genealogia humana de Jesucrist: «La nostra vida es fa de lligams que es precedeixen i ens acompanyen. El Fill de Déu, per a venir al món, ha escollit el camí dels lligams, el camí de la història: no ha davallat màgicament, no. Ha fet el camí històric que recorrem tots nosaltres» (Audiència general, 24 novembre 2021).

Anàlogament, l'Esperit Sant ha fet camí amb nosaltres, donant-se a conèixer i revelant-nos de manera íntima i sobrenatural la intimitat del Déu, més interior en nosaltres que nosaltres ma-

teixos. Aquesta coneixença no és màgia: és confessió de la fe pública, general, divina i sagrada. Aquesta coneixença és Litúrgia on celebrem el Do sagrat de la comunió amb el Déu únic, vivent i veritable: Pare, Fill i Esperit Sant. Aquesta coneixença és la fe que es transforma en obres virtuoses, obtenint de nosaltres la millor versió de nosaltres mateixos, que és la santedat. Aquesta coneixença és vida de diàleg continu, proficu, sant i santificador amb el Déu de la misericòrdia. Heus ací la diferència: sense canviar res aparentment, en manifestar-se, l'Esperit Sant ho renova tot. Ell ens comunica les paraules de Crist, l'amor del Pare, la vocació eclesial a esdevenir sants i a gaudir de la vida en la vida eterna de Déu.

Que el ritme del món present i les seves cabòries no ens distraiguessin pas! La nostra brúixola és la doctrina santa de Crist, el capital espiritual de la fe i la caritat, el capital creient d'ésser membres vius de l'Església, Cos místic de Crist. Confessem Déu en l'Esperit, estimem Crist en l'Esperit, siguem temples de l'Esperit. Veniu, Esperit Sant! Bona diada de la Santíssima Trinitat!

MARCOS ACEITUNO
Teòleg i biblista

CONSULTORI BÍBLIC

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

Per què tot i viure prop del mar, Israel no era un poble mariner? (I)

Tot i no ser un poble de mariners, el poble d'Israel va tenir relació amb el mar, una relació marcada per la seva pròpia història i per la visió simbòlica d'allò que el mar representava per a ells.

Els orígens nòmades del poble d'Israel i l'assentament posterior a la terra de Canaan emmarquen la seva relació amb el mar. Aquest assentament es va caracteritzar pel conflicte amb algunes de les poblacions locals, destacant especialment la lluita amb els filisteus, un dels grups que conformaven els anomenats Pobles del Mar i que van posar en escac gran part del Llevant mediterrani, causant la desaparició d'alguns pobles.

Tot i que el mar no formava part de la seva realitat, els intents de fer-se a la mar estan documentats en els relats bíblics, que parlen dels intents de Salomó (1Re 9,26), i més tard de Josafat (1Re 22,49) de preparar flotes. Però mentre la primera arribà a bon port, la segona fracassà. Serà en la mesura en què el poble es dispersi (Is 49,1) i la navegació es faci imprescindible, que el mar serà habitual i formarà part de la seva vida quotidiana, així com el coneixement i els perills que entranya.

Històricament, doncs, la relació canviarà, ja que de la pràctica inexistència inicial es passarà a considerar la navegació pel Mediterrani com a cosa natural, com es pot veure en els relats evangèlics i a través dels viatges de Pau.

«Havia transcorregut força temps, i entràvem ja a l'època de la navegació perillosa, perquè havia passat fins i tot el dia de l'Expiació. Pau els advertia: Companys, estic veient que la navegació portarà mals i pèrdues greus a la nau i a la càrrega, i fins i tot a les nostres vides» (Ac 27,9-10).

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

La Santíssima Trinitat

Lectura primera

Pr 8,22-31

La saviesa ha estat configurada des de sempre, abans que la terra existís

Lectura del llibre dels Proverbis:

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era; quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

Al·leluia

Ap 1,8

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant, a Déu que és, que era i que ha de venir.

Salm responsorial

8

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, la lluna i els estels que hi heu posat. Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu? Què és un mortal, perquè li doneu autoritat?

R. Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!

Gairebé l'heu igualat als àngels, l'heu coronat de glòria i de prestigi, l'heu fet rei de les coses que heu creat, tot ho heu posat sota els seus peus. *R.*

Ramades de bous i ovelles, fins i tot els animals de la selva, l'ocell que vola i els peixos del mar, i tot el que segueix els camins dels oceans. *R.*

Lectura segona

Rm 5,1-5

Estem en pau amb Déu, gràcies a Crist, per l'amor que l'Esperit Sant vessa en els nostres cors

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Evangelí

Jn 16,12-15

Tot allò que és del Pare és meu; l'Esperit Sant rebrà d'allò que és meu i us ho anunciarà

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa

pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

Juny

12. DIUMENGE

Santíssima Trinitat (S), *Blanc*. Lectures: Proverbis 8,22-31 / Salm 8 / Romans 5,1-5 / Joan 16,12-15
SANTORAL: Joan de Sahagún, prev.; Maria Rosa Molas, rel. i fund.; Onofre, b. i mr.; Violant, rel.

13. DILLUNS

Sant Antoni de Pàdua (MO), *Blanc*. Lectures: 1 Reis 21,1-16 / Salm 5 / Mateu 5,38-42
SANTORAL: Aquil·lina, vg.; Aventí, mr.; Fandila, prev.

14. DIMARTS

Fèria, *Verd*. Lectures: 1 Reis 21,17-29 / Salm 50 / Mateu 5,43-48
SANTORAL: Digna, vg. i mr.; Eliseu, prof.

15. DIMECRES

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Reis 2,1-6-14 / Salm 30 / Mateu 6,1-6.16-18. O bé: *Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (ML)*, *Blanc*.
SANTORAL: Benilde, mr.; Bernat d'Aosta, prev.; Germana Cousin, vg.

16. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 48,1-15 / Salm 96 / Mateu 6,7-15
SANTORAL: Ferriol, prev. i mr.; Ilpídi, mr.; Quirze i Julita, mr.

17. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Reis 11,1-4.9-18.20 / Salm 131 / Mateu 6,19-23
SANTORAL: Emília Vialar, rel. i fund.; Gregori Barbarigo, b.; beat Pau Buralls, b.

18. DISSABTE

Fèria, *Verd*. Lectures: 2 Cròniques 24,17-25 / Salm 88 / Mateu 6,24-34
SANTORAL: Ciríac i Paula, mr.; Marc i Marcel·lià, mr.; Marina, vg. i mr.

El Sant 13 JUNY

Sant Antoni de Pàdua

Els ordes mendicants nascuts al segle XIII, principalment franciscans i dominics, van saber viure la pobresa i l'ascetisme enmig del poble assedegat de la Paraula de Déu. Per això van tenir una acollida tan gran i alguns dels seus sants es van fer molt populars. Un dels més coneguts és sant Antoni de Pàdua (1195 – 1231).

Fill d'una família noble de Lisboa, de jovenet va entrar als agustins d'aquesta ciutat. Quan un grup de franciscans portuguesos que havien anat a predicar al Marroc van ser martiritzats, sant Antoni va quedar molt impressionat pel seu exemple i va entrar a l'orde fundat feia poc per sant Francesc. Va peregrinar fins a Assís, on encara va poder conèixer el *poverello* en persona, i ell mateix es va convertir en un gran predicador. Va ser enviat a evangelitzar pel nord d'Itàlia i França, i ràpidament va ser molt estimat per la seva paraula captivadora i pels diversos miracles que va fer. Es diu que en algun moment intens de pregària se l'havia vist amb el mateix Infant Jesús als braços, d'aquí que sovint se'l representi així. Quan va morir, amb poc més de 35 anys a prop de Pàdua, la seva fama ja es trobava molt estesa i va ser canonitzat per Gregori IX l'any 1232, tan sols un any després de la seva mort.

La Trinitat en la litúrgia

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia
ad instar Facultatis

El primer que hem d'observar aquí és que el Déu de la litúrgia no és simplement el Déu de la sinagoga o el Déu dels filòsofs, sinó el Déu específicament cristià, el Déu Trinitat. I no perquè en la litúrgia la consideració de la unitat de la naturalesa divina hi sigui absent, en el sentit del monoteisme més complet; el que passa és que la litúrgia no permet oblidar que el mateix Déu que es va revelar a l'Antic Testament en la unitat de la seva naturalesa és, de fet, un Déu en qui subsisteixen tres persones realment distintes.

En segon lloc, ens adonem que la litúrgia, així com els textos bíblics i la tradició patristica més antiga, adopta el costum de posar en primer lloc la distinció real de les persones i afirmar, en un segon moment psicològic, la seva unitat de natura, la seva única substància. Diu el prefaci de la solemnitat de la Santíssima Trinitat: «I així, tot confessant-vos Déu veritable i etern, adorem al mateix temps la vostra essència única, les persones distintes, i la seva idèntica majestat.»

La litúrgia romana, doncs, també posa aquesta realitat trinitària davant nostre. Si considerem la pregària per excel·lència, la pregària eucarística, ens adonarem que, tant en els testimonis més antics com en els actuals, la seva estructura va ser, i és, sempre cristologicotrinitària. El Pare apareix com a origen i com a terme de l'acció eucarística. Mirem, com a exemple, la tercera pregària eucarística del missal; comença així:

«Vós sou realment sant, Déu i Pare nostre,
i amb raó us canta lloances tot l'univers creat,
perquè, pel vostre Fill Jesucrist, nostre Senyor,
i amb el poder de l'Esperit Sant
doneu vida a totes les coses i les santifiquen,
i no deixeu mai de reunir-vos un poble,

que, de llevant fins a ponent,
presenti al vostre nom una oblació pura.»

Aquí es fa evident que el Pare és l'origen: «doneu vida a totes les coses i les santifiquen», i que ho fa en cooperació amb les altres persones divines: «pel vostre Fill Jesucrist, nostre Senyor, i amb el poder de l'Esperit Sant». I, de la mateixa manera, el propòsit de tota aquesta realitat, com el de l'eucaristia, també coincideixen: «que presenti [el poble reunit] al vostre nom una oblació pura.»

Aquesta dinàmica orant persisteix al llarg de tota l'oració litúrgica i, sobretot, a la pregària eucarística. El moment crucial d'això el trobem a l'epicles de consagració i a la narració de la institució; heus ací una icona esplèndida de la manifestació trinitària. El sacerdot, sagrament de Crist, implora al Pare el do de l'Esperit Sant. És realment el misteri Pasqual: Crist, que s'ofereix al Pare i comunica l'Esperit Sant en una nova creació: «Quan Jesús hagué pres el vinagre, va dir: "Tot s'ha complert." Llavors va inclinar el cap i va lliurar l'esperit» (Jn 19,30).

És aquest Esperit que comunicarà als deixebles al capvespre d'aquell dia: «Llavors va alenar damunt d'ells i els digué: rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó» (Jn 20,22-23). L'alè del sacerdot quan pronuncia les paraules de la narració de la institució de l'eucaristia és la figura de la infusió de l'Esperit Sant, i és per això mateix que el missal prescriu que s'inclina una mica sobre el pa i sobre el calze quan fa aquest gest sacramental.

Així, lliures de pecat per la passió de Crist i ungits amb el seu Esperit, podem oferir-nos al Pare sobre l'altar, en solidaritat amb la Víctima Divina, en oblació d'amor i d'unitat.

«Dins vostre mantell blau»

DANIEL PINYA BATLLELL
Sabadell

El canonge Jaume Collell va proposar a l'abat Muntades de celebrar el 1880 el mil·lenari de la troballa de la Sagrada Imatge

En el número 2222, del passat 24 d'abril, de *Catalunya Cristiana*, el pare Bernabé Dalmau ens explicava com l'any 1939, quan van tornar a la basílica, la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, després de tres anys amagada en lloc segur durant el temps del daltabaix del 1936, els monjos aprofitaren l'avinentesa per mostrar després de molts segles la Sagrada Imatge sense els vestits postissos en tota la seva bellesa original.

Això podria fer que quan els devots cantem la primera estrofa del *Virolai*, puguin pensar que parlar del mantell blau és una fi-

gura literària pel bé de la rima del vers: «Amb serra d'or els angelets serraren / eixos turons per fer-vos un palau, / reina del cel que els serafins baixaren, / deu-nos abric dins vostre mantell blau.»

Però la biografia novel·lada sobre Verdaguer del senyor Àlvar Valls (Edicions de 1984, març del 2020) explica que el canonge de Vic, Jaume Collell, va proposar a l'abat Muntades de celebrar el 1880 el mil·lenari de la troballa de la Sagrada Imatge.

Gènesi del «Virolai»

Quan va pujar a Montserrat, juntament amb mossèn Cinto i el Dr. Sardà i Salvany, el canonge Collell va dir: «Cinto, tu seràs el poeta de les festes de Montserrat», «escriuràs un himne a la Verge que el pugui cantar tothom». Mossèn Cinto així ho va fer i va escriure el *Virolai*. Es va convocar un concurs musical, que va guanyar el mestre Josep Rodoreda, i el dia 25 d'abril del 1880, després de l'ofici pontifical de la festa, es va cantar per primera vegada el *Virolai*.

Com que la imatge de la Mare de Déu portava sobre el vestit brodat un mantell blau —com es pot veure en estampes i majòliques— és molt normal que mossèn Cinto, per demanar-li que ens acollís, fes aquesta referència.

En cantar el *Virolai* quasi sempre només es canta la primera estrofa, tan entranyable, esmentada abans. I això fa que moltes persones no coneguin la bellesa de les set estrofes següents; totes elles alternen, cada una amb devoció a la Mare de Déu, una lloança i una pregària.

Ja que estem en una societat que sembla que algunes persones viuen al marge de la religió, seria bo que, quan cantem o resem el *Virolai* a la Mare de Déu, no oblidem la quarta estrofa: «Torneu a Déu els cors que l'han deixat.»

Postals des d'Andalusia

Les jerònimes de Còrdova

L'orde Jerònim va viure a Còrdova, en segles passats, moments de gran esplendor, amb els dos monestirs, el de Sant Jeroni de Valparaíso, de monjos jerònims, que va ser expropiat durant la «desamortització», enclavat al cor de Sierra Morena, molt proper a la capital, i el monestir de Santa Marta, de religioses jerònimes, en ple centre de Còrdova. Aquest és el convent més antic de Còrdova, fundat a l'any 1461, sota la protecció dels comtes de Cabra i de la família Cárdenas. La seva església és un veritable museu, hi destaca la porta d'accés des del compàs, realitzada en temps dels Reis Catòlics, a principis del segle XVI, per Hernán Ruiz I, en l'anomenat estil gòtic humanista. A l'altar major, podem contemplar el retaule de fusta daurada, obra de l'escultor Andrés de Ocampo i del pintor Baltasar del Águila, realitzat a l'any 1582. Les escultures del seu primer cos representen Santiago, els sants Joan i sant Andreu; del segon, sant Llorenç, sant Josep amb l'Infant, sant Jeroni, sant Agustí i sant Francesc. A l'àtic, santa Marta, escoltada per dues santes jerònimes i, sobre ella, un Crucificat. També hi ha quadres que representen parelles de sants i santes de mig cos i en actitud natural: Eustoqui i Agnès, Flora i Maria, i Caterina i Llúcia. La imatge de la Immaculada que podem contemplar al temple és posterior, del Set-cents.

El convent de Santa Marta està cridat a continuar sent, no només un oasi d'espiritualitat a la capital, sinó la flama viva de l'orde jerònim, a Còrdova, que no es pot extingir. No són fàcils els moments que vivim, però tots hem de buscar aquestes vocacions, aquestes crides de Déu a la vida consagrada, que necessiten llum i acompanyament. Estem segurs que el seu futur quedarà garantit, gràcies a la presència i a les pregàries de Mare Fátima i Mare María Gracia.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

En record del cardenal «Amigo»

El 27 d'abril passat va morir el cardenal Carlos Amigo, arquebisbe emèrit de Sevilla. El sacerdot i periodista cordovès, Antonio Gil, col·laborador de *Catalunya Cristiana*, fa poques setmanes escrivia i dedicava al cardenal un article magnífic *In Memoriam* i, a la vegada, el seu habitual *Postals des d'Andalusia*, en el mateix número de la revista.

Això m'ha fet recordar una anècdota viscuda fa uns anys, amb el cardenal Carlos Amigo de protagonista.

Crec que va ser amb motiu d'unes conferències quaresmals. Carlos Amigo en va pronunciar una a l'església de Sant Agustí de Tarragona, quan aleshores era arquebisbe de la diòcesi tarraconense Mons. Jaume Pujol. Abans de l'inici de la xerrada, l'arquebisbe Jaume em va presentar el cardenal, com a corresponsal de *Catalunya Cristiana* a Tarragona. L'encara arquebisbe de Sevilla, dirigint-se a mi, em va dir: «Saps que cada setmana deixen a sobre la taula del meu despatx el número corresponent de *Catalunya Cristiana*?» I va afegir que era un lector assidu del setmanari, amb l'interès afegit que hi escrivia el recordat P. Francesc Gamissans, també franciscà, com ell, «i company d'estudis». Després, em va preguntar: «Com et dius?» Quan li vaig dir, va afegir: «Ja m'hi fixaré!», amb un somriure ben amable.

De seguida vaig veure que estava davant d'un home amable, senzill, conciliador, intel·ligent i dialogant. En definitiva, havia tingut una trobada amb el cardenal «Amigo».

JOAN BORONAT

«I can't with my life» (No puc amb la meua vida)

Doncs sí, senyor, no puc amb la meua vida! Ara bé, no és una frase amb connotacions pejoratives, ni molt menys, sinó que es tracta d'una de les diferents maneres que tinc d'expressar la joia, la sorpresa i la felicitat que m'aporta la trobada amb el Senyor Jesús. Fins i tot, pots arribar a extasiar-te i gaudir de goig i plaers inenarrables.

Jove, si ets generós, si cerques valors edificants i no foteses, no permetis que la joventut et caduqui en frivolitats i ximpleries; en passotismes claudicants. Participa en la marxa i renovació de l'Església. Convé que faci's *tunning* apassionat amb Jesucrist i les seves coses... que és el Regne de Déu. Meravellós! La meua mirada és com la del Senyor? Ell transformarà el nostre cor de pedra en un cor de carn com el seu.

Encara que no tinguis una base religiosa, ja aprendràs a pregar, a confessar-te i a entendre la missa. Moltes de les activitats de les quals també podràs gaudir en un ambient sa i un esperit de companyonia i de lleure.

Dins de la comunitat de catòlics practicants, sempre hi haurà alguna ànima generosa que et podrà apadrinar o ajudar.

JOSEP VIDAL I BORRÀS

Sant Francesc de Pàola

Voldria fer un aclariment respecte del reportatge *Un lloc per viure i un lloc per pregar* (número 2227). A la pàgina 11, al paràgraf central, hi ha una errada. S'hi diu que l'església de Sant Francesc de Pàola estava ubicada originalment al costat del Liceu, quan ho va estar al costat del Palau de la Música Catalana.

JOSEP BRAGULAT

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Element cabdal del patrimoni immaterial

L'ou com balla es podrà contemplar per primera vegada al Seminari Conciliar de Barcelona

MAC
Barcelona

Enguany el Seminari Conciliar de Barcelona es vesteix de festa per celebrar la festivitat eucarística de Corpus Christi. L'ou com balla, que s'instal·larà per primera vegada al claustre de Sant Miquel del Seminari Conciliar de Barcelona, es podrà visitar la setmana del 14 al 18 de juny, de 9.00 a 20.00, llevat del dissabte 18 que restarà obert fins a les 13.30. Pel que fa a la catifa floral, estarà inspirada en un dels vitralls de la capella de la residència de Sant Josep de la Muntanya, dissenyat per Lluçia Navarro. L'accés és lliure.

«El Seminari es vol afegir a la festa diocesana amb aquesta novetat de fer l'ou com balla al Seminari, tot recordant que és una tradició molt antiga a la nostra ciutat. Volem obrir les portes del Seminari perquè la gent, a través de l'esdeveniment de Corpus amb l'ou com balla, s'apropi al "cor de la diòcesi" i conegui l'edifici on es formen els seminaristes, que, si Déu vol, seran els futurs pastors de les nostres comunitats», informa Mn. David Álvarez, formador del Seminari Conciliar de Barcelona.

Comissió de treball

La iniciativa ha nascut del gerent del Centre de Pastoral Litúrgica, Miquel Lirio. «Ell —explica Mn. David— va encomanar aquesta il·lusió a Mn. Salvador Bacardit, rector del Seminari, a l'equip de formadors, als seminaristes i a tots els treballadors del Seminari. Cal esmentar especialment Javier Osés, administrador del Seminari, i Emili Serra, cap de manteniment. De seguida s'hi va implicar Imma Guzmán, bibliotecària de la Biblioteca Episcopal del Seminari, que va aportar idees catifaires i enllaços amb altres entitats populars de la festa de Corpus. Tots nosaltres vam formar una comissió per donar forma a aquesta idea.»

Tot plegat, les institucions que hi

participen són les següents: Ateneu Universitari Sant Pacià, Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona, Centre de Pastoral Litúrgica, Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar de Barcelona, Servei d'Acompanyament en el Dol i la Malaltia de Barcelona, Servei Diocesà per al Catecumenat de Barcelona i Seminari Conciliar de Barcelona. També hi han volgut col·laborar algunes empreses proveïdores del Seminari.

«Aquest projecte, que involucra les diverses entitats que estem al Seminari, ens fa aprofundir en la comunió que ens porta, entre els cristians, la festa de l'Eucaristia, i que en aquest treball sinodal és signe de la manera de caminar junts i compartir festes, on Crist és el centre, la font i el cim de la nostra vida cristiana i de la missió evangelitzadora», constata Mn. David. I afegeix: «El dijous 16 de juny, a les set del vespre, hi haurà una vetlla de pregària davant del Santíssim Sagrament i una petita processó pels claustres del Seminari, que acabarà amb la benedicció solemne. Sou convidats a compartir l'alegria i el goig d'aquesta festa eucarística.»

L'ou com balla és un element festiu i significatiu per a la celebració litúrgica de Corpus Christi.

MN. DAVID ÁLVAREZ
«Sou convidats a compartir l'alegria i el goig d'aquesta festa eucarística»

Signe de Pasqua

L'ou com balla, manifestació pròpia de la festa de Corpus barceloní, ha esdevingut amb el pas dels anys un símbol de la identitat festiva de la ciutat. És difícil de precisar-ne exactament l'origen. Sembla que ja hi era l'any 1440, i això es dedueix d'una anotació dels llibres de comptes de l'obreria de la seu. En aquesta nota consta que el claustre de la catedral de Barcelona va rebre l'encàrrec d'arranjar la capella per a la diada de Corpus; a més, s'hi registra el cost d'una partida d'ous per al brollador.

De totes formes, la tradició de l'ou com balla es troba documentada a la catedral de Barcelona al segle XVII, quan ja es posava l'ou com balla al claustre de la catedral per celebrar la solemnitat de Corpus Christi.

Segons Mn. David Álvarez, «hi ha moltes interpretacions de l'origen i el significat d'aquesta tradició popular: des de ser un mer entreteniment fins a la visió que simbolitza l'Eucaristia, on l'ou seria el Pa eucarístic que balla sobre la font, que simbolitzaria el calze. Sigui com sigui, l'ou, per als cristians, és signe de vida, de Pasqua, de Crist ressuscitat, que en la festa de Corpus el contemplem present en el Pa eucarístic amb el seu Cos. La festa, les flors i l'alegria ens recorden les paraules dels antics pares del desert. Per al cristià, cada dia és festa, perquè sempre se'ns dona el do de l'amor de Déu».

El valor de la bellesa

Quant a la interpretació al·legòrica de l'ou com balla, Mn. David fa memòria que «Gaudí, en el seu moment, ja va considerar la importància d'evangelitzar la nostra societat amb la bellesa, els símbols i els colors. Per això va dissenyar les imatges de la Sagrada Família, no tant a l'interior del temple, sinó a l'exterior. Perquè l'art ha estat, és i continuarà sent una de les fonts privilegiades del diàleg amb les dones i els homes de la nostra societat». «En aquest sentit —posa en relleu el formador del Seminari—, aquesta tradició antiga, amb la bellesa de les flors, amb la filigrana de l'ou com balla, pot esdevenir un moment privilegiat de la persona que es meravella davant de la bellesa, de l'ordre i que, a través d'aquesta via, pot trobar indicis de Déu i del seu misteri.»

«Evidentment, no ho és tot, cal també el diàleg de les persones, dels creients, que aportin el seu testimoniatge. Però està clar que l'art i la cultura és un mitjà que facilita el diàleg amb les persones de bona voluntat que cerquen el sentit de la seva vida, que cerquen la veritat, que cerquen Déu. I aquesta set de sentit i de felicitat només la pot saciar Déu, que es dona a l'Eucaristia com a font de vida eterna», expressa Mn. David.

Set segles de la Seu de Manresa

La basílica de Santa Maria del Mar acull una exposició sobre aquesta icona del patrimoni arquitectònic i espiritual

MAC
Barcelona

La cripta de la basílica de Santa Maria del Mar acull, fins al proper 3 de juliol, l'exposició *La Seu de Manresa, 700 anys. De Berenguer de Montagut a Gaudí*. Organitzada per la Demarcació de les Comarques Centrals del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i el Centre Obert d'Arquitectura, està comissariada pels arquitectes Fermí Bataller i Francesc Rafat. Aquesta mostra commemorativa és itinerant; ja s'havia exhibit a Manresa (el setembre i octubre del 2021) i a Vic (l'octubre i novembre del 2021).

L'exposició presenta les modelitzacions en 3D de l'evolució constructiva que Fermí Bataller va crear per al documental *La Seu de Manresa, set segles de vida*. Mitjançant la tecnologia d'impressió 3D, s'han pogut dur a terme maquetes de les diferents èpoques constructives de la basílica de la Seu de Manresa, des de l'església romànica del segle XII fins a la basílica actual.

Aquesta iniciativa cultural es fa a Santa Maria del Mar perquè hi ha diverses coincidències entre una i altra basílica. Totes dues ocupen una posició urbana molt semblant: la Seu de Manresa se situa al costat de la ciutat murada, amb vistes sobre el riu Cardener; i Santa Maria del Mar, fora de la *castra romana*, amb vistes sobre l'illa de Maians i el primer port de Barcelona. Així mateix, es concep també com a homenatge a Berenguer de Montagut, mestre d'obres, de qui

sabem poques dades de la seva biografia.

Aquestes basíliques comparteixen el mestre d'obres, Berenguer de Montagut, autor dels dos projectes que, encara que diferents, tenen grandària i formes pròpies d'una catedral. Tal com afirma Fermí Bataller, «totes dues s'emprenen amb una clara voluntat de dotar les ciutats respectives d'un temple de i per a la seva gent». Tots dos projectes són un «encàrrec de la ciutadania».

L'exposició també té l'objectiu de «celebrar els 500 anys de la conversió de sant Ignasi de Loiola, en què va abandonar l'espasa per abraçar la Creu. En aquest episodi, primerament Montserrat i després la Seu i la Cova de Manresa seran els principals centres d'oració i reflexió d'aquest període», explica Mn. Salvador Pié Ninot, rector de la parròquia de Santa Maria del Mar. I afegeix: «A Barcelona, Santa Maria del Mar serà el temple on anirà a demanar almoïna per pagar-se els estudis durant els anys que va viure a la ciutat.»

La Seu de Manresa, 700 anys. De Berenguer de Montagut a Gaudí «vol ser la primera baula d'una cadena de mostres, a la qual Santa Maria del Mar se suma per reivindicar els valors arquitectònics i patrimonials del gòtic català», constata Mn. Pié Ninot.

L'exposició es complementa amb un llibre-catàleg que es pot adquirir a la botiga de la basílica de Santa Maria del Mar.

Agustí Codinach

Maquetes de les diferents èpoques constructives de la basílica de la Seu de Manresa.

66

CAPÍTOL NOVÈ

QUINES SÓN LES NOTES FONAMENTALS DE L'ESPIRITUALITAT FAMILIAR

UNA ESPIRITUALITAT de comunió familiar entre els esposos

Vet aquí una pregunta que tots ens podem fer: **de què parlem quan avui parlem d'espiritualitat?** Podem concretar aquesta pregunta una mica més: En què està pensant el papa Francesc quan es refereix expressament a l'*espiritualitat matrimonial i familiar*?

Parlem d'*espiritualitat* quan pensem en aquella dimensió de tota persona humana que té a veure amb l'aspiració a la plenitud de la vida cristiana (evangèlica) i a la perfecció de la caritat; i això suscita un nivell de vida més humà, també en la societat terrenal. En aquest sentit, '**espiritualitat**' és una paraula molt afí a la paraula '**santedat**'.

Així, avui diem que una persona és molt espiritual per indicar que és molt sensible a l'Evangeli de Jesús i que s'afanya per seguir-lo amb fidelitat. I ara, en parlar de *santedat*, no podem ignorar les reflexions que el mateix papa Francesc ha exposat en la seva exhortació **Gaudete et Exsultate** —*Alegreu-vos i celebren-ho*—. Va ser publicada ara fa tres anys, però sembla que ja l'hem oblidat.

Comencem per recordar que «l'**espiritualitat dels laics ha de tenir un caràcter propi segons les circumstàncies de la vida matrimonial i de la vida familiar, i que les preocupacions familiars no han de ser una cosa aliena al seu estil de vida espiritual**» (AL 313).

Doncs bé, la primera de les notes fonamentals de l'espiritualitat familiar és la *comunió familiar*.

«Sempre hem parlat de la presència de Déu en els cors de les persones que viuen en estat de gràcia.

Avui també podem dir que la Trinitat és present en el temple de la comunió matrimonial. Així com habita en les lloances del seu poble, la Trinitat també viu íntimament en l'amor conjugal que li dona glòria» (AL 314).

«El Senyor habita en les famílies reals i concretes, amb tots els seus patiments i les seves lluites, les seves alegries i les seves esperances de cada dia.

Quan es viu en família és difícil fingir i mentir; no ens podem amagar rere una màscara. Si aquesta autenticitat s'inspira en l'amor, el Senyor hi té la seva seu, amb el seu goig i la seva pau. L'espiritualitat de l'amor entre els esposos està feta de milers de gestos reals i concrets. **En aquesta varietat de dons i de trobades que enriqueixen la comunió, Déu hi té la seva llar.**

Aquest lliurament mutu de l'esposa i l'espòs, associant alhora allò que és humà i allò que és diví, està ple de l'amor de Déu. **En definitiva, l'espiritualitat matrimonial és una espiritualitat del vincle entre els esposos, en el qual habita l'amor de Déu»** (AL 315).

En destacar aquesta nota fonamental de l'espiritualitat familiar, que és la comunió entre els esposos, Francesc subratlla que és una exigència de la seva crida a la santedat, en la forma en què ell mateix l'ha descrit en la seva exhortació apostòlica ***Gaudete et Exsultate***: seguint el *camí de la comunió familiar*.

«Una experiència positiva de comunió familiar és un veritable camí de santificació i de creixement místic, un mitjà per a la unió cada dia més profunda amb Déu.

Les exigències fraterne i comunitàries de la vida de família constitueixen un incentiu per obrir el cor més i més, i així aconseguir una trobada cada vegada més plena amb el Senyor. [...]

El meu predecessor Benet XVI ha escrit que **“cloure els ulls davant el proïsme ens converteix en cecs davant Déu”**, i que l'amor és l'única llum que “il·lumina constantment un món obscur”. Només “si ens estimem els uns als altres Déu roman en nosaltres, i en nosaltres el seu amor ha arribat a plenitud” (1Joan 4,12).

Com que “la persona té una innata dimensió social”, i “l'expressió primera i originària de la dimensió social de la persona és el matrimoni i la família”, l'espiritualitat familiar s'encarna en la comunió familiar.

Per tant, **els qui tenen profunds desitjos espirituals no han de creure que la família els allunya del creixement en la vida de l'Esperit, sinó que han de concebre la família com un camí que el Senyor utilitza per portar-los fins als cims de la unió mística»** (AL 316).

- Et sembla oportú que Francesc hagi subratllat que, en el si de la família, el *camí de santedat* de cadascun dels esposos és el *camí de la comunió entre ells*? En què creus que ha de consistir el seguiment d'aquest camí?
- Creus que aquest *camí de santedat propi dels esposos* és tan digne i tan eficaç com pot ser-ho qualsevol altre, per exemple el *camí dels qui han optat per la vida consagrada*?

Carmen Martínez Torrón / Moment / Getty Images

Gran quantitat de microplàstics acaben a l'estómac d'éssers marins.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Augmenta la contaminació dels oceans per culpa dels plàstics

FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Em direu que, d'això, ja us n'he parlat en una altra ocasió. I és cert. Però m'he trobat amb un llarg article, molt ben documentat, que parla d'un aspecte d'aquest tema i m'ha semblat que us plauria que us en fes un resum per conèixer millor com va tot això. Aquesta contaminació que va en augment constant és alarmant.

Cada any arriben als oceans milions de tones de plàstics. Podríem pensar que, encara que sigui en tanta quantitat, no cal alarmar-se perquè els plàstics acabaran degradant-se. Però ara s'ha vist que, a més a més, afecta molta vida marina. És que els plàstics són menjats pels peixos? Hom diria que no cal pensar això. No pot ser que els animals marins s'empassin elements que no són aliment. Certament, no menjaran mai plàstic tal com és en ell mateix. Però s'ha descobert una cosa que fa que molt de plàstic acabi a l'estómac d'éssers marins. Com pot ser això?

És cosa ben coneguda que molts organismes marins viuen del que

s'anomena «neu marina», que és com un plugim constant de partícules provinents de cadàvers de plantes i animals, de microbis, de femta, etc. Ara bé, en aquesta neu cada vegada s'hi infiltren més microplàstics (fibres, poliamida, polietilè...) i els calamars o els peixos s'empassen allò que abans era aliment net amb aquest plàstic enganxat. Guilherme V. B. Ferreira i Anne Justino, de la Universitat de Pernambuco (Brasil), van trobar als estòmacs de dues espècies de calamars gran quantitat de plàstics (fibres, fragments i petites esferes). Era la «neu marina» la que els havia introduït a la seva panxa! Per a aquests animals, els plàstics són «pastilles» per aprimar-se i escurçar la vida, morint abans d'hora... I s'han dut a terme més investigacions que han confirmat el que hem dit.

Aquí tenim, doncs, un nou motiu per abominar dels plàstics. La vida marina se'n ressent, com veieu. I això és evidentment molt perjudicial també per a la vida humana. Cal tenir-ho en compte.

GENT DE CASA

Josep Ildefons Gatell i Domènech

No comptem amb dades exhaustives per elaborar un resum biogràfic de Josep Ildefons Gatell i Domènech, un prevere que va destacar com a literat i historiador. Un home que va viure a la ciutat de Barcelona i als pobles que se li van agregar en els moments de la gran eclosió demogràfica del segle XIX.

Nascut a Barcelona el 12 de gener del 1834, de família modesta, va cursar estudis de gramàtica, retòrica, filosofia, teologia, dogmàtica i moral, disciplina eclesiàstica i dret canònic a l'antic Seminari de Barcelona, al costat de l'església de Betlem. A més, va cursar física amb Joaquim Balcells i estètica amb Pau Milà a l'Escola de la Junta de Comerç. Va ser ordenat sacerdot el 1854 i, després de diverses destinacions com a vicari i ecònom, seria regent del Vendrell des del 1865. Posteriorment va ser rector, entre el 1868 i el 1883, de Sant Joan de Gràcia, llavors vila independent, on li va tocar viure des de la revolució del 68 fins a la revolta de les Quintes, entre altres bullangues.

A Gràcia, a part de construir l'església de Sant Joan, va establir una escola catòlica de segon ensenyament i va impulsar l'establiment d'escoles populars i centres educatius. També seria durant un breu temps consiliari del Centre Moral i Instructiu.

Fruit personal d'aquelles experiències van ser les seves principals obres com a historiador. *Historia de la Revolución de Setiembre* va ser editada

el 1875 i va escriure *Historia de las persecuciones sufridas por la Iglesia desde su fundación hasta la época actual* juntament amb Eduardo Maria Vilarrasa, editada per la Imprenta y Librería Religiosa y Científica del Heredero de don Pablo Riera. Vilarrasa i Gatell eren amics i condeixebles de tota la vida; Gatell també editaria a Bastinos el 1899 *Lecciones de Historia Bíblica*.

El 22 de setembre del 1883 va prendre possessió com a rector de Santa Anna a Barcelona, on, amb l'experiència de les obres de Gràcia, va emprendre grans reformes a la col·legiata. Numerari de la Sociedad Barcelonesa de Amigos del País, va ser membre de la Junta de la Casa de la Maternitat i Expòsits i condecorat per l'Ajuntament per la seva tasca durant l'epidèmia de còlera asiàtic. Va col·laborar al llarg de la seva vida en infinitat de revistes catòliques d'arreu del país.

El 1896 va estrenar el drama *El llenyataire* i, el 1911 al Centre Moral de Gràcia, el drama històric en tres actes *San Hermenegildo*. Va presidir durant molts anys el Col·legi de Rectors de Barcelona. Brillant orador i conferenciant, va ser consiliari de l'Acadèmia de la Mare de Déu de Montserrat i president de l'Obra de Buenas Lecturas.

Va morir a Barcelona, als 84 anys. Va treballar en diferents institucions fins al darrer moment, el 19 de gener del 1918. Va llegar la seva biblioteca al Seminari.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT
Historiador

El 22 de setembre del 1883, Mn. Gatell va prendre possessió com a rector de Santa Anna a Barcelona.

TERESA GOMÀ

Rosa Filipina Duchesne
Un pont entre dos mons
CPL, 2022, 36 pàg.

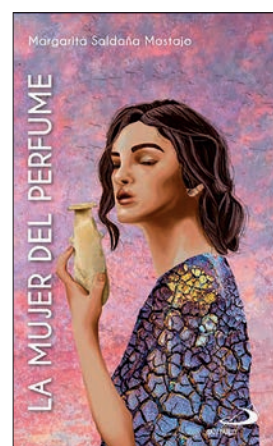
Va ser una dona atípica. Valenta, tossuda, pionera... des de ben petita intuïa que la seva vida havia de ser diferent, havia de dur-la lluny, portadora del missatge de Jesús fronteres enllà. Però res li va resultar fàcil: va haver de convèncer la seva superiora per anar a Amèrica. Avui és un clar testimoni de resiliència.

JOAN-CARLES MÈLICH

La experiencia de la pérdida
Fragmenta, 2022, 124 pàg.

Si hi ha humanitat també hi ha absència, manca i pèrdua. El món humà és un univers habitat per absents, per buits. En el món humà sempre trobem a faltar algú —o alguna cosa. L'ésser humà és un animal que no acaba de trobar el seu lloc a la vida, perquè sempre és en relació amb altres, amb altres presents i amb altres absents.

MARGARITA SALDAÑA MOSTAJO

La mujer del perfume
San Pablo, 2022, 66 pàg.

L'escena de la dona del perfum, explicada amb diferents matisos, apareix als quatre evangelis. L'autora s'atura en la versió de Marc, que posa en relleu el sentit del plaer i la bellesa, la densitat profètica d'aquest gest, la seva capacitat de denúncia i d'anunci i la seva profunda vinculació eucarística.

MARÍA ZARAGOZA

La biblioteca de fuego
Planeta, 2022, 526 pàg.

A l'efervescent Madrid dels anys trenta, la Tina somia a convertir-se en bibliotecària. Madrid aviat es converteix en una ciutat assetjada, on la cultura corre més perill que mai. Enmig d'una guerra, la Tina viurà una història d'amor clandestina mentre tracta de protegir els llibres de les bombes i la ignorància. Premi Azorín de Novel·la 2022.

ANTONI GELONCH

Camus vs. Sartre
Entre la llibertat i la justícia
Viena Edicions, 2022, 262 pàg.

Entre el final de la Segona Guerra Mundial i la dècada del 1960, Europa va viure una intensa polèmica entre dos fars de la intel·lectualitat parisenca, Albert Camus i Jean-Paul Sartre. Les seves diferències els van separar cada vegada més. Però la qüestió de fons sempre va ser si cal donar prioritat a la justícia o a la llibertat.

ALFRED BOSCH

El temple dels pobres
Columna, 2022, 510 pàg.

Amb aquesta emocionant novel·la, Alfred Bosch relata unes vides lligades a un dels monuments més importants de Catalunya, la Sagrada Família, retrata la figura de Gaudí i fa un repàs profund i colpidor de la història del nostre país i de les seves conseqüències en les vides de les persones.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA

andreusotorra@gmail.com

Si un dia el director Oriol Broggi i La Perla 29 van donar a conèixer aquí el dramaturg Wajdi Mouawad i ja no l'han deixat mai més, ara descobrim l'autor i director Ivan Viripàiev (Irkutsk, Sibèria, 1974), format teatralment a Rússia, ciutadania de la qual ha renegat públicament pels actes criminals de Vladímir Putin, després d'acollir-se a la ciutadania polonesa.

L'obra *Unes abraçades insupor-*

Abraçades ultrasonores com si fossin dofins

tablement llargues beu de l'existencialisme, també de la tradició del teatre rus, de l'atmosfera a vegades angoixant de Txékhov, però va molt més enllà perquè s'empara en un registre dramàtic tan inusual com arriscat amb un discurs que passa de la primera a la tercera persona i que fa cabrioles fins i tot en la segona persona.

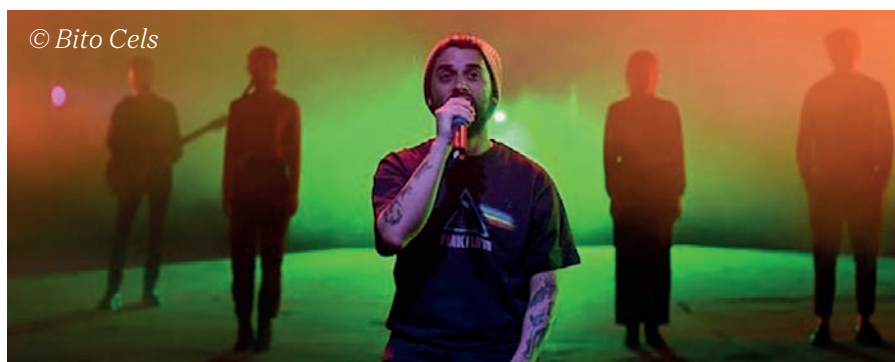
Ivan Viripàiev diu que no escriu un text sinó una partitura musical per buscar la precisió del ritme. Per ell, el ritme és l'essència de la seva dramaturgia. I per ritme entén la veu, el text, el moviment, el cos, els colors, la llum, la música, el fum... Tot això hi és d'una manera absorbent, en aquesta falla contemporània.

La universalitat de l'obra no és només anecdòtica pel que fa a les localitzacions (Nova York, Berlín...), o per les vicissituds personals dels personatges, o tampoc pel seu ori-

gen (Sèrbia, Polònia, Txèquia...) sinó per la profunditat del discurs de cadascun d'ells.

El risc de la posada en escena és entendre el discurs i el registre tal com arriba als intèrprets en estat pur. Missió assolida. La solvència escènica de l'actriu Alba Pujol; la solvència més «emergent» de l'actriu Paula Malia; la de Martí Salvat amb la companyia Projecte Ingenu a les espatlles; o la de Joan Solé, que havia passat per La Kompanyia Lliure de Lluís Pasqual i també per *Àngels a Amèrica* de David Selvas, no desencanaixen gens amb la filosofia de fons de l'obra.

Diu que els dofins tenen una qualitat única entre el regne animal que és la de comunicar-se amb l'emissió de «clics» amb un llenguatge ultrasonor que s'acosta al llenguatge humà i amb una sensibilitat capaç de patir el dolor i gaudir del plaer. Com que els dofins no són aliens de l'obra d'Ivan Viripàiev, no és cap temeritat comparar els personatges de l'obra amb dofins perduts en l'oceà. Uns dofins atrapats en la trentena, insatisfets de la vida, angoixats per l'opressió ambiental, només esperançats per un lema convertit en himne generacional: «Jo et trobo, tu em coneixes. La meva tendresa es troba amb la teva i l'univers s'expandeix.»

© Bito Cels

La dramaturgia de l'autor Ivan Viripàiev posa en evidència l'estructura dramàtica de l'obra i la desconstrueix.

«UNES ABRAÇADES INSUPORTABLEMENT LLARGUES»

d'Ivan Viripàiev
 TRADUCCIÓ: Miquel Cabal
 INTÈRPRETS: Paula Malia, Alba Pujol, Martí Salvat, Joan Solé i Jordi Busquets
 DIRECCIÓ: Ferran Utzet
 - La Perla 29
 Teatre La Biblioteca, Barcelona.
 Fins al 19 de juny

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

JOSEP M. GRAU
Historiador

Biografia d'un metge polifacètic i polític

PILAR RIERA FORTUNY

*Josep Mestres i Miquel
Vilallonga del Camp, 1868-1949
President de la Diputació de
Tarragona
i conseller de la Mancomunitat
de Catalunya
Col·lecció El Saurí, 2021, 274
pàg.*

La història del nostre país s'ha bastit a partir de l'aportació de personatges nascuts a comarques, els quals han intentat millorar la societat del seu moment, com és el cas del metge Josep Mestres. La seva vida es basa en una intensa estimació a la terra, que el durà a la política de la mà del republicanisme, en la lluita pel progrés agrari, sanitari i cultural de les terres meridionals i després del conjunt del territori. Fou escollit diputat provincial en diversos mandats i assolí el càrrec de president de la Diputació de Tarragona (1913-1915). Treballà incansablement per modernitzar les tècniques agràries, l'extinció de plagues, la repoblació forestal i la potenciació de la ramaderia, creà la Càtedra Ambulant d'Agricultura, fomentà la investigació, la fundació i federació de Societats Agrícoles, les conferències de divulgació als pagesos, concursos i trobades. Lluità contra el frau i adulteració dels vins i alcohols, l'assoliment d'uns preus justos i l'eliminació de tributs estatals improcedents. Des de l'ens provincial assumí les responsabilitats de la Comissió de Beneficiència, potencià la llengua i cultura catalana i l'educació, sanejà les arques públiques de la Diputació i reinstaurà l'Escola de Mestres a Tarragona, (suprimida el 1902). Fou un dels impulsors de la Mancomunitat de Catalunya, el 1911 formà part del primer Consell Permanent d'aquest organisme. Tingué cura de la implantació dels sanatoris mentals a Reus, Sant Boi de Llobregat i Salt. Sense oblidar la millora de les comunicacions terrestres, el desplegament del telèfon, obres hidràuliques, etc. Com a professional de la medicina, fou president del Col·legi de Metges de Tarragona. Felicitem l'autora per la seva rigorositat i animem a la seva lectura.

RAUXA

Llenguatge i realitat

És inevitable que els canvis accelerats del món contemporani s'acabin fent notar també en el llenguatge. Aquesta influència va més enllà de la comprensible introducció de vocabulari nou, sobretot d'origen anglosaxó, referent al món tecnològic. Al costat d'aquest enriquiment del lèxic especialitzat, assistim a un alarmant empobriment de la parla espontània i col·loquial. Les generacions actuals constatem amb impotència que els nostres avis i besavis, encara que no tinguessin gaires estudis, s'expressaven amb molta més precisió i correcció que no pas nosaltres. Potser no estaven avesats a consultar el diccionari, però sabien descriure la realitat, tant la material com l'abstracta, amb les paraules i expressions més adients per a cada cas. Un exemple especialment greu de l'empobriment lingüístic actual en la generació més jove és la desaparició del verb «sentir», substituït gairebé sempre per «escoltar». Aquesta indistinció —que va començar en la llengua castellana i que, com sol passar, el català ha acabat imitant— no és tan sols una simplificació del llenguatge, sinó que en darrer terme és una simplificació de la realitat mateixa. «Sentir» i «escoltar», tot i que pertanyin al mateix camp semàntic del sentit de l'oïda, no han estat mai sinònims, com tampoc no ho són «veure» i «mirar». Si «sentir» i «escoltar» són dos verbs diferents (en català, en castellà, en francès, en italià o en anglès) això és perquè expressen accions diferents. No té res a veure demanar a algú durant una conversa telefònica si ens sent que si ens escolta. Considero que no cal explicar en aquest espai la diferència entre un verb i l'altre, però al lector jove que no sàpiga de què parlo sempre li queda el recurs de consultar el diccionari o, molt millor encara, els seus avis.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Altres bisbats

TALLERS D'ORACIÓ I VIDA

Del **diumenge 3 de juliol al divendres 8**, a San Juan de Aznalfarache (Sevilla), Trobada d'experiència de Déu Espanya – 2022, segons el mètode del pare Ignacio Larrañaga. Més informació: tel. 607 381 032 (Margarita Jambrina).

Barcelona

PREGÀRIA

El **dijous 16 de juny**, a les 19.00, taller-escola de pregària al Casal Don Bosco (pepe.alaman@salesians.cat).

ACAT

El **dijous 16 de juny**, a les 19.30, pregària ecumènica de l'Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura durant les vespres al monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglí, 55 – Barcelona).

CORPUS

El **dijous 16 de juny**, a les 20.00, concert de Corpus amb l'organista Roberto Fresco a la catedral de Barcelona.

PARES TEATINS

El **dissabte 18 de juny**, a les 17.00, presentació del llibre *Núvol de pensaments* de M. Àngels Miró i concert solidari a favor de la Fundació Mirada de Esperanza; a les 20.15, concert de la Coral Cantice-la i l'Orquestra Camerata Da Capo; el **diumenge 19**, a les 17.00, concert de final de curs dels alumnes de Jordina Vives a benefici de la Fundació Manos Providentes. Església de Sant Gaietà, c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

SANTA MARIA DEL MAR

Fins al **diumenge 3 de juliol** es pot visitar a la cripta de Santa Maria del Mar de Barcelona l'exposició *La seu de Manresa. 700 anys. De Berenguer de Montagut a Gaudí*.

Girona

VIDA CONTEMPLATIVA

El **diumenge 12 de juny**, a les 17.00, celebració de la Jornada de la Vida Contemplativa al monestir de Sant Daniel de Girona.

Sant Feliu de Llobregat

SANT JOAN DE DÉU

El **dimecres 15 de juny**, a les 11.00, el bisbe Agustí Cortés presideix l'eucaristia en la inauguració del SJD Pediatric Cancer Center de Barcelona, de Sant Joan de Déu, a Esplugues de Llobregat.

Tarragona

SANT FRUCTUÓS

El **divendres 17 de juny**, a les 19.00, celebració eucarística i trobada d'alumnes i exalumnes, professorat i amics de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós en la celebració del 25è aniversari de la seva creació. Serà al Centre Tarraconense El Seminari de Tarragona.

Terrassa

CENTRE CULTURAL ANDALÚS DE GRANOLLERS

El **dissabte 18 de juny**, a les 10.00, missa *rociera* a l'església dels franciscans de Granollers cantada pel cor Sueño Rociero.

CONCERT BENÈFIC

El **diumenge 19 de juny**, a les 18.00, concert de Corpus a favor de Càritas *Song of hope* amb el cor infantil Amics de la Unió a l'església de Santa Eulàlia de Corró d'Avall.

Tortosa

CATALONIA SACRA

El **dissabte 18 de juny**, a les 11.30, visita guiada *L'església de Sant Jaume de Tivissa* amb Agustí Jardí. Inscripcions: tel. 693 720 202.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Per les famílies cristianes, perquè, amb gestos concrets, visquin la gra-tuitat de l'amor i la santedat en la vida quotidiana

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcristiana

 catcristiana

 Catalunya Cristiana

Director: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*
Lingüista: *Montserrat Pibernat*
Fotògraf: *Agustí Codinach*

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Marcos Aceituno, Josep Miquel Bausset, Pilarín Bayés, Pilar Casals, Bernat Folcrà, Antonio Gil, Jaume González Padrós, Josep Maria Grau, David Guindulain, Joan Guiteras, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Palero, Joan Pallarès-Personat, Pere Parés, Teresa Pueyo, Quique, Francesc Riu, Lluís Serra, Daniel Sobradillo, Andeu Sotorra, Anne-Marie Stott, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: *Isabel Giral (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)*

Autoedició i compaginació:
Macià Grau

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.*
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

«El que em mou a escriure és l'evangelització, comunicar el que visc, el que crec, el que sento i el que elaboro perquè crec que és una eina potent», confessa Joaquín Iglesias, rector de Sant Fèlix de Barcelona. En el seu darrer llibre, *Escritos con alma. 50 relatos de esperanza ante los desafíos de la vida*, ens convida a viatjar a l'interior de nosaltres mateixos per renèixer a una «nova alba».

A qui s'adreça el seu llibre?

Toco temes psicològics, morals, literaris... i crec que la gent s'hi pot identificar molt perquè els temes que tracto estan a flor de pell: la gent pateix desamors, abandonament, contradiccions internes, tot tipus d'experiències negatives o positives. Va adreçat al creient i al no creient. Tot i que no és un llibre estrictament religiós, sí que és veritat que darrere traspua la transcendència, en un llenguatge potser més solapat perquè toco la «mística de la quotidianitat».

Ens falta sentit de transcendència?

La recerca de la transcendència és una cosa innata. Quan introdueixo el concepte d'«ànima», estic introduint un element religiós perquè l'ànima és el que més s'assembla a Déu. Des del moment de la concepció, més enllà de la càrrega biològica, hi ha aquell alè que infon l'ànima. Com tot, cal conrear-lo i regar-lo.

És aquesta la intenció dels seus escrits «amb ànima»?

Com diu sant Pau, cal viure desperts, i el cristià ha de viure despert. Tot el que passa al seu voltant no és banal. Si fa una relectura del que viu, del que passa, pot descodificar aquest llenguatge de Déu a través d'aquests signes que cal aprendre a rellegir. Això no s'aconsegueix sense la meditació, sense la contemplació, sense espais d'interioritat, de trobada amb un mateix.

La nostra societat accelerada no és que hi ajudi gaire...

El silenci ens fa por. L'addicció a les tecnologies és preocupant perquè el que fa és absorbir-te i

Joaquín Iglesias, autor de «Escritos con alma. 50 relatos de esperanza ante los desafíos de la vida»

«El sacerdot ha de ser menys funcionari religiós i més pastor»

t'impedeix la capacitat de pensar i de reflexionar. La nostra cultura ens diu que sempre has d'estar fent alguna cosa. Es confon l'ésser amb el fer. Cal fer una incursió cap a dins de tu mateix: aprofundir en qui ets, quin sentit té la teva vida, què estàs fent...

Quin paper té el sacerdot en aquest viatge interior?

Els sacerdots hem de saber escoltar per poder donar respostes, sense adoctrinar. El sacerdot ha de ser menys funcionari religiós i més pastor. Ha de ser amb la gent, aprendre'n. El gran projecte evangelitzador es fa al carrer, treballant i donant testimoni entre la gent, escoltant molt.

Com l'ha afectat la pandèmia?

Amb la pandèmia vam haver de tancar totes les celebracions litúrgiques, per seguretat i responsabilitat; però jo no vaig voler tancar la parròquia per facilitar que es pogués resar davant del Santíssim,

perquè no podem tancar el cel. El cor de Jesús mai no es tanca i la parròquia és aquesta manifestació d'obertura, de presència de Crist. Crec que la pandèmia m'ha afegit una mica més de sensibilitat. Vaig haver de confessar molta gent i vaig rebre molt d'impacte, molt de dolor, molta ansietat, molt de patiment, molta soledat... el sacerdot ha de doctorar-se en humanitat, en l'escolta. És fonamental.

Què ens ha ensenyat el Covid?

Jo penso que tota crisi sempre és bona perquè et fa despertar, però és veritat que no tothom està preparat per respondre a una crisi, per assimilar moments de vaivens profunds. Fins i tot el patiment, si es viu bé, té un valor pedagògic i espiritual. El problema és quan el patiment et deixa abatut, t'incomoda, t'inhibeix i t'inactiva. De tot se'n treu una lliçó, encara que és cert que hi ha lliçons molt doloroses, però si et fan créixer, fantàstic!

DESCARREGA'T JA LA NOVA APP DE

ràdio **estel**

Disponible a

